

LOKI

PIKKU HUOPALAHDEN VENEKERHON LEHTI SYKSY 2012

20 vuotta veneilyä
Pikku Huopalahdessa

Danfoss Link & living connect®

Hallitse lämmitystäsi. Säästä energiaa ja luontoa.

Danfoss Link & living connect® on helppo ja taloudellinen ratkaisu asuntosi lämmityksenhallintaan. Sen avulla voit yhdestä pisteestä hallita asuntosi termostaatteja ja lämmitystä, langattomasti. Saat nauttia taloudellisesta lämmityksestä ja energian säästöstä.

30

termostaattia

Danfoss Link – yksikön avulla voi yhdestä pisteestä hallita koko asunnon lämmitystä, jopa 30 living connect®-termostaattia, taloudellisesti.

Tutustu www.danfoss.com/living | Myynti LVI-liikkeet kautta maan | Kysy living by Danfoss

PÄÄKIRJOITUS

Venekerho varttui aikuiseksi

Pikku Huopalahden venekerho perustettiin elokuun 18. päivänä vuonna 1992. Tänä syksynä tulee kuluneeksi 20 vuotta venekerhon perustamisesta. Alku vaati tarmokkailta perustajapioneereilta isoja ponnistuksia laituri-alueen ja venepaikkojen suhteen sekä sopimusten ynnä muiden asioiden junailemista kaupungin viranomaisten kanssa.

Tarmoa ja talkoohenkeä löytyi. Alkuvuosina luotiin ne perustoiminnot, joita noudatetaan vielä tänäänkin. Toki toiminta on muokkautunut ja kehittynyt vuosien varrella niin kuin pitääkin.

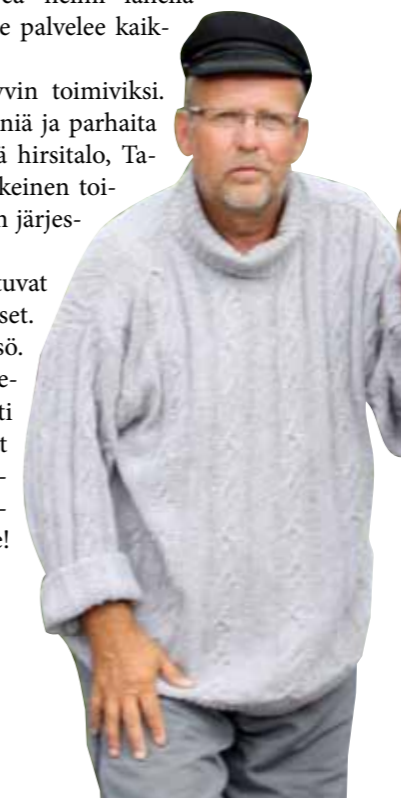
Pikku Huopalahden venekerhoa leimaa paikallisuus keskellä asutusta. Se on vaikuttanut kerhon toimintaan myönteisesti. Asukkaat ovat nauttineet kesäisiä näkymistä, kun veneet kelluvat laitureissa kauniilla merenlahdella. Vuonna 2007 saimme hienon ponttoonilaiturin Tapanilan aseman eteen, minkä myös asukkaat ovat ottaneet omakseen – moni on viihtynyt laiturilla veneitä katsellen ja rauhallisesti kävellen.

Venekerho arvostaa kaunista asuinalueitamme sekä sen asukkaita, ja huomioi nämä monin tavoin toiminnassaan. Venekerho osallistuu aktiivisesti erilaisiin alueen yhteisiin tapahtumiin. Näin pitää ollakin – aluehan on meille kaikille rakas ja yhteinen, vohreä ”helmi” lähellä kaupungin keskustaa. Yhdessä toimien se palvelee kaikkia paremmin.

Kerho on saanut jäsenpalvelunsa hyvin toimiviksi. Venekerhomme palvelut ovat lähellä jäseniä ja parhaita koko kaupungin venesatamissa. Viihtyisä hirsitalo, Tapanilan asema, tukee palveluja ja on keskeinen toimintatilamme niin erilaisten tapahtumien järjestyksessä kuin vartiointitukikohtanakin.

Usein on niin, että ajatukset muuttuvat teoiksi, ja tekojen takana ovat aina ihmiset. Hyvistä teoista voi nauttia koko yhteisö. Nämä teot vaativat tekijöitä, ja niitä on venekerhossa onneksi riittänyt. Toivottavasti näin on jatkossakin, ja yhä uudet jäsenet tulevat mukaan kerhon yhteiseen, aktiiviseen toimintaan. Paljon onnea ja kukoistavaa jatkoa 20-vuotiaalle venekerhollemme!

Jouni Suolanen
Kommodori

LOKI on Pikku
Huopalahden
venekerhon lehti.

Pikku Huopalahden venekerho ry
PL 43
00301 Helsinki

[www.kolumbus.fi/
pikkuhuopalahdenvenekerho](http://www.kolumbus.fi/pikkuhuopalahdenvenekerho)

PÄÄTOIMITTAJA:
Jouni Suolanen

TOIMITUSNEUVOSTO:
Pikku Huopalahden
venekerhon hallitus

TOIMITUS:
Jouni Suolanen
Elissa Halén

ULKOASU JA TAITTO:
Seija Suihkonen

ILMOITUSMYynti
Tapio Ikkala

PAINOPIIKKA: Karprint Oy

PAINOSMÄÄRÄ: 4 000 kpl

JAKELU:
Venekerhon jäsenet
ja Pikku Huopalahden asukkaat

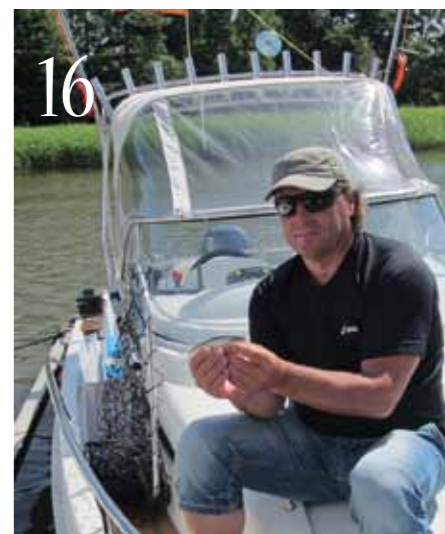
KANNEN KUVA:

Erkki Heliö:
Pikku
Huopalahden
venekerhon
lippu liehuu
veneen
perässä
Porkkalan
edustalla.

SISÄLTÖ

- 3 Pääkirjoitus
- 6 Pikkiksestä pitkälle: 600 kilometrin veneretkellä Saaristomerellä näkee monenlaista.
- 18 Pikku Huopalahtiseurassa on vajaat 150 jäsentä – ja uusia mahtuu mukaan.
- 20 Venekerho oli mukana Pikku Huopalahden asukastilaisuudessa.
- 22 Venekerho perustettiin elokuussa 1992, 20 vuotta sitten.
- 36 Rassaaja-Rane, Insinööri-Pasi ja Bengt-Åke ovat veneilijätyyppejä.
- 40 Veneissäkin tarvitaan monenlaista tekniikkaa.
- 42 Veneen katsastus ei ole pakollista, mutta silti suosittua.
- 44 Venekerholaiset löysivät Kuivasaaresta tykkeitä ja bunkkereita.
- 45 70-vuotias Tapani Voutilainen on yksi venekerhon aktiivisimmista jäsenistä.
- 47 Tervetuloa mukaan Pikku Huopalahden venekerhoon.

16 Kolme venekerholaista kertoo erilaisista tavoista veneillä. Reima Varis harrastaa kalastusta.

19 Tapanilan asema onkin Pikku Huopalahdessa. Sitä emännöi Arja Hietala.

38 Turvallisuus vesillä on kaiken a ja oo. Seurakoordinaattori Sari Häkkiselle vesiturvallisuus on työ.

Korpoströmiin ja takaisin

Jouni Suolanen oli pitkään haaveillut veneretkestä Saaristomerelle. Kesällä 2011 se onnistui. Matkaa kertyi 600 kilometriä 11 päivässä.

L yhyempien veneretkien ohessa olin jo pitkään haaveillut vähän pitemmästä veneretkestä Saaristomerelle. Kesällä 2011 se sitten vihdoinkin toteutui. Miten veneretki onnistui? Millaiset olivat ensikertalaisen kokemukset? Niistä kertoo tämä reportaasi.

Olin hankkinut vanhan kalastajapaatin perheemme käyttöön Luvialta vuonna 2001. Vene tuli Pikku Huopalahdelle marraskuuisena iltana saman vuoden syksyllä.

Nähtyäni veneen Luvian Verkkorannassa punaisen mummonmökkin pihalla sekä kuulutuani jo venettä myyvän **Kari Korpe-**lan kertomuksia veneen aikaisemmista retkistä aina Ahvenanmaalle saakka, tiesin sen varsin merikelpoiseksi, kunhan moottori ja muut laitteet laitetaan ensin kuntoon.

KUIDUTETTU, PUINEN PAATTI oli rakennettu vuonna 1980 Merikarvialla perinteisellä mallilla alueen rannikon karuihin olosuhteisiin.

Moottori kunnostettiin, sähkölaitteet uusittiin, ja parin vuoden lähivesillä koelun jälkeen suunnistimme jo ensimmäisiä retkiä muun muassa Sipoon Kaunissaa-

reen ja Espoon saaristoon. Seuraavina vuosina retket pitenevät lännessä aina Tammi- saareen ja Hankoon sekä idässä Porvooseen ja Loviisaan.

Yksi kuitenkin puuttui – emme olleet vielä rohkaistuneet lähtemään retkiveneilijöiden ”mekkaan” Saaristomerelle.

Matka tuntui jotenkin pitkältä. Miten siellä osaisi navigoidakaan pelkän kartan ja kompassin kanssa? Eksyisikö siellä saariston sokkeloissa? Minkälaiset meriolosuhteet siellä olisi? Minkälaisia olisivat saaret, joita on paljon? Mihin saariin sitä osaisi mennä? Muun muassa näihin kysymyksiin lähdimme hakemaan vastauksia vaimoni **Paulan** kanssa parin viikon pituiselta retkeltä kesällä 2011.

OLIN TUTKAILLUT ennalta Helsinki–Parraisen ja Saaristomeren merikarttoja. Niissä alue ”hajoaa” usealle karttalehdelle, jotka eivät edes mene sivu sivulta numerorjestyksessä. Olin lukenut myös saaristo-oppaita, kuten *Saaristo veneellä* ja *Saaristokaupunki Parainen*. Niissä alueen kartta ja saaret ovat samalla yksityisellä kartalla.

Kokonaisuus näyttää suorastaan selkeältä. Näky on lohdullinen – tuollahan ne saaret ovat sulassa sovussa paikoillaan, eivätkä edes niin hurjan kaukana toisistaan. Käytännössä seuraavan retkisaaren löytää helposti tunnin–parin ajon jälkeen jopa vain noin kuuden solmun nopeutta kulkevala fiskarilla. Tämä tieto rohkaisi ja helpotti matkalle lähtöä.

Reittiä saattoi myös suunnitella oppaiden karttojen perusteella niin, että saaret sijoittuvat sopivasti noin viikossa saavutettaviksi. *Saaristo veneellä* -opas antaa jopa reititusuoksia, kuten 11 päivän retki Saaristoherkutellen tai 10 päivää Saariston luonnonsatamareittiä. Näistä sai osviittaa, ja saattoi suunnitella reitin oman maun mukaan.

ENSIMMÄISEN RETKEN reitikkemme muodostui seuraava: Hangosta Taalintehtaalle, sieltä saariston helmeksi kehituun Högsåraan. Högsåraasta lapsiystävälliseen Helsingholmeniin. Sieltä päiväkäynnille kauniiseen Gullkronaan, yöksi vieressä olevaan Stenskäriin. Sitten vähän pitempi legi Korpoströmiin. Sieltä jo vähän ulompa-

na olevaan Aspööhön. Aspööstä Nötön ohittaen Vänöhön. Sieltä Rosalaan, ja Rosalasta takaisin Hankoon, mistä keula Inkoon kautta takaisin Helsinkiin.

Hankoon ajoimme kahdessa päivässä: ensin Helsingistä Porkkalaan ja seuraavana päivänä Porkkalasta Hankoon. Pisin ajopäivä oli Porkkalasta Hankoon noin kymmenen tuntia yhtä soittoa.

Sanoimme mukaan Hangossa olet jo lähes perillä Saaristomerellä. Se

pitää pitkälti paikkansa. Sieltä ajaa esimerkiksi Rosalaan fiskarilla noin neljässä tunnissa.

Rosala on iso saari, jonka satamasta saa polttoainetta ja kaupasta muonaa. Hieman kauempana olevan kylän satamassa voi yöpyä ilmaiseksi ja onkia kauppalaiturilta isoja ahvenia.

VUODEN VIERASSATAMAKSI muutama vuosi sitten valitulla Taalintehtaalla kauppa- ja muut palvelut ovat hyvät keskustan vieressä. Satamaan tulevat veneet opastetaan vapaille paikoille.

Itse kaupunki on tyylikäs ja viihtyisä pikkukaupunki, jonka tunnistaa asukkaiden omasta länsimurteesta. Ihmiset ovat ystävällisiä ja kertoilevat mielellään aamukahvilla sataman kahvilassa merellisiä kokemuksiaan.

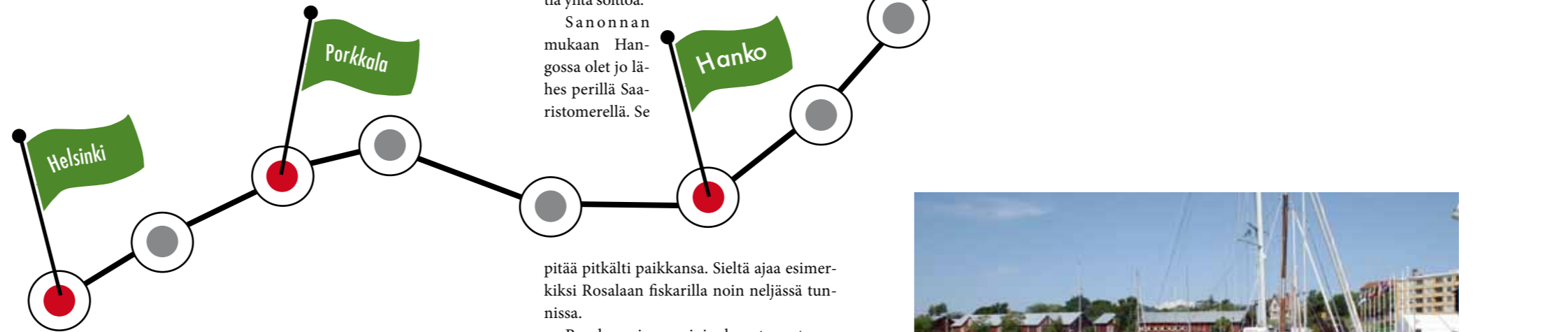
Ernest Hemingwayn näköinen jazzdiggari varoittelee Bengtskärin majakan karikkoisista vesistä.

Ei kai koko saaristo ole yhtä karikkoista, huolestun heti ensimmäisessä kohteessa.

Onhan siellä väylät, hyvä mies. Rauhoitu, hien ajatuksissani.

Jätetään majakka isommalle reittiveneelle. Majakasta ja sitä miehensä kanssa ylläpitävästä arkkitehti **Paula Wilsonista** on ollut paljon juttua mediassa.

Kemiönsaarella sijaitseva Taalintehdas puhkesi kukkaansa 1600-luvulla ruotsalaisten kuninkaiden alaisena läänityksenä. Taalintehtaalla tutustumme ruukkimiljööseen, jossa vanhoihin työntekijöiden taloihin voi

Luvia-paatti (edessä) menomatalla Hangossa.

Högsårassa viihtyvät eläimet ja ihmiset.

Sanonnan mukaan Hangossa olet jo lähes perillä Saaristomerellä. Se pitää pitkälti paikkansa.

perehtyä opastetulla kierroksella. Siinä on teollisuushistorian havinaa kauniissa ympäristössä. Rautaruukin ajoista kertovat muun muassa Ruukinmuseo ja hiiliuunit. Suurissa tehdashalleissa toimii nyt muun muassa venetelakka.

Baltic Jazz alkoi Taalintehtaalla seuraavana päivänä ja jatkui koko viikonlopun. Illalla viereisessä ahvenanmaalaisessa purjeverneessä kippari puhaltaa pasuunastaan iltasoiton kello 21 sen merkiksi, että veneen lippu on syytä ottaa yöksi pois perästä liehumasta. Kokemus on itselleni ensimmäinen, mutta toistuu parikin kertaa matkan aikana.

TAALINTEHTAALLE Bergön, Angesön ja Biskopsön kautta luikerteleva sisäreitti on kaunis, mutta vasta ajaessamme kohiti Högsåraa tunnen todella lähteväni Saaristomerelle. Mitähän siellä aukeaa? Sekin reitti on suojaista.

Hörsårassa saaren nuori, jämäkkä isäntä ohjaa veneemme laiturin sisimmäiseen paikkaan. Laituri on täyttynyt veneistä. Lapset uivat ja telmivät sataman uimarannalla. Kohta pulahdan itsekin vilvoittavaan meriveteen, joka hellii ja hoitaa istumatyöstä talven aikana rasittunutta kehoa.

Kävelemme saaren toisessa päässä sijaitsevaan, pienempään vierassatamaan. Tullessa poimimme mustikoita jälkiruuaksi. Matkalla katselemme hyvin hoidettuja saaristolaistaloja. Ne tuntuvat aina olevan hyvässä maalissa. Pihapiirit ovat siistejä kuin sadussa. Erilaisia työkoneita on ympäristössä.

Niitä tarvitaan myös saaristossa moninaisiin töihin.

Aamulla satamasta saa tuoretta pullaa, sämpylöitä ja lämpimiä lettuja. Letut ovat suosituimpia, ne loppuvat ensimmäisinä. Eivät muutkaan tarjoilut koreissa kauan vanhene. Maksu maksetaan lippaaseen. Saaristossa luotetaan vielä ihmisiin. Ehkä se johtuu siitäkin, että kovissa olosuhteissa toisten apu on usein korvaamatonta.

MIHIN OLIMMEKAAN sitten menossa? Keula kohti Helsingholmenia. Näissä tuulissa on hyvä ajella, vaikka saari on hieman avoimemman veden äärellä. Reitti löytyy ilman navigaattoria, vaikka ei siitäkään haittaa olisi ollut. Ainakin se varmistaisi oikean reittivalinnan. Mukavahan värikästä karttaa ruudulta olisi katsella. Navigaattori on nykyäikää. Aniharva enää purjehtii tähtikuvioita hyödyntäen.

Menneiden merimiesten arvostus nousee silmissä: miten he ovat osanneet? Eivät he läheskään aina olekaan. Laivat haaksirikkoutuivat usein. Merimiehiä kuoli paljon, mutta mentävä oli, kun puiset purjelaukset kuljettivat tarvittavia tarvikkeita maasta toiseen.

Helsinginholmenin suosittu satama on

liki täynnä. Saamme viimeisen paikan meeren johtavan ratakiskon päältä.

Redillä on pari purjealusta ankkurissa. Satamassa on kioski. Lapset viihtyvät tälläkin saarella, koska täällä on kotieläimiä. Viiden euron satamamaksu maksetaan lippaaseen.

Hangossa maksu oli 22 euroa, mutta siellä saa saunaa, ja kaupunki on lähellä. Erilaisilla satamilla on puolensa. Olemmeko me jo liian kaupungistuneita? Voisimmeko palata enemmän luontoon?

SEURAAVA ETAPPI on kuuluisa Gullkrona, joka muuttui pari vuotta sitten vierassatamasta päiväretkisatamaksi saaren emännän sairastuttua. Vastaanotto on ystävällinen. Saaren kalastajaisäntä **Gunvold Eriksson** tulee laiturille vastaan. Hän kehuu venettäni ja sen moottorin ”saaristolaisääntä”. Se hivelee kipparin mieltä.

Presidentti **Urho Kekkosen** aikana kunniamerkein palkitun kalastajan tila on kaunis. Korkealla kalliolla on tullitupa, alhaalla kylässä muun muassa kalastusaiheinen museo, jossa on kalamiestä kiinnostavia vanhoja kalastusvälineitä. Saaren iäkäs pariskunta kalastaa edelleen. Eriksson selvittelee verkkoja ja juttelee ystävällisesti. Puhumme ruotsia. Ostamme kaksi savusi-

Aspö nähtynä saaren korkeimmalta kalliolta.

Pelimannit harjoittelevat, yleisö kuuntelee Aspön saarella.

Saarten kappeleissa riippuu aina alus katosta. Sillä pyydetään merimiehille suojelusta.

Korpoströmin saaristokeskuksessa voi tutustua merellisiin näyttelyihin.

kaa ja juomme kahvit piiraiden kera. Esteetinen nautinto ja makunautinto ovat suuria.

Yöpymissatama löytyy läheltä – puolen tunnin ajomatkan päässä on Stensjärvi.

Stensjärvisä on aitoa saaristolaistunnelmaa, sillä siellä asuu kaksi sukua ympäri vuoden. Kalastajatilat ovat täälläkin hyvin hoidettuja. Iso savustusuuni seisoo rannalla. Veneitä on vajoissa.

Vajan yläkerrassa löytyy kalastajan apuvälineitä kuten verkonmerkkejä ynnä muuta. Eripituiset verkkonarutkin on rullattu mehumaijoiden ympärille eri syvyyksiin laskeuttavia verkkoja varten. Ihailtavaa järjestelmällisyyttä. Sopisi harrastajankin ottaa oppia.

Täälläkin kannattaa ostaa aamulla savukalaa. Maku on taatusti maukas.

SEURAAVA LEGI onkin vähän pitempi, noin 3,5 tunnin mittainen ja ulottuu Stensjärvestä Korpoon saaren Korpoströmiin. Korpoström on tärkeä solmukohta, jossa maantie loppuu ja meri alkaa. Sieltä on linja-autoyhteys Turkuun.

Satamassa on kaikki palvelut hotellista saunaan ja kauppaan sekä polttoaineen myyntiin. Saaristokeskuksessa on merellisiä näyttelyitä videosityksineen. Korpoströmissä kohtaavat tiede ja taide. Historiasta kertoo muun muassa vuoden 1743 ison meritaistelun muistomerkki.

Satamassa viereisellä paikalla on Helsingistä lähtenyt elämysveneilyä harrastava nuori pariskunta sulavalla puupurjeverneellä. Toisella puolella on iäkkäämpi lohjalaispariskunta katetulla fiskarillaan. Molem-

pien kanssa vaihdamme kuulumisia ja toivottelemme hyvät matkat.

SEURAAVAAN ETAPPIIN Aspöhön mennään kovassa, noin 10 m/s sivutuulissa ison selän yli. Pumppaan välillä pilssin tyhjäksi sinne roiskuneesta vedestä. Vaimo ohjaa sillä aikaa. Olisi pitänyt laittaa ainakin kattoluukut kiinni, sillä vettä on pärskinyt luukuista sisälle. Mutta Aspöhön päästään kuitenkin.

Kiinnitymme pieneen, paikallisten veneiden laituriin, koska vierassatama on täynnä. Venettämme katsellaan hieman ihmeissään – ehkä siksi, että saaristossa on ammoisista ajoista totuttu vastaavanlaisiin perähytillisiin veneisiin, mutta nyt nämä puiset ”perinevenet” alkavat olla sielläkin jo harvinaisia. Muoviveneitä näkee joka paikassa. Usein vanhoissa saaristolaisveneissä on ollut myös apupurje, kuten meilläkin. Se auttaa menemään sivu- ja myötätuulissa.

Saarella on seuraavana päivänä pelimannitapahtuma. Käyn luontopolulla, joka kulkee hankalasti kuljettavalla kalliolla. Kallion laelta on kuitenkin huppeat näkymät merelle. Kun saavun satamaan pelimanneilla ovat meneillään harjoitukset vastapäiseen laituriin kiinnitetyssä puufiskarissa. Viulu ja hanuri soivat rytmikkäällä poljennolla. Hieno, että pelimanniperinne elää vahvana saaristossa. Aspö on kuuluisa siitä.

Mäellä olevan kirkon hautausmaassa lepää karismaattinen kalastaja ja kuulu pelimanni **Erik Jansson** eli ”Aspö Erik”, jota muistellaan ja kunnioitetaan yhä tapahtumissa.

ASPÖSTÄ SEILAAMME Vänöhön pitkän, lähes kuuden tunnin legin. Vänöstä ostamme matkamuistoiksi pipot. Venelijät vaihtavat siellä sulaneita kylmäkallejaan pakasteesta jäisiin. Saaristolaiskylässä on säilytetty rakennuksia eri aikakausilta. Pitkän polun päästä löytyy saaren vasta tervattu kirkko. Tuoksu on sen mukainen. Kaikissa saariston kirkoissa roikkuu katos-purjelaiva. Korkeimman suojelua pyydetään seiloreille.

Vänöstä otamme lyhyemmän legin Rosalaan. Rosalan satamassakin löytyvät kaikki palvelut. Viikinkikylässä emme käy tällä kertaa. Sen sijaan käymme katsellessa syviä hiidenkirnuja. Illalla taivas punertaa pahaenteisesti, vaikka naapuripurkkarin rouva lausuu englanninkielisen hokeman, joka väittää toista.

Menomatalla kohti Hankoa tuuli on kova ja vastainen, vettä tihuttaa, mutta oikeat merimerkit löytyvät tarkasti tähyttämällä. Hangon Tulliniemi ja Itäsatama siintävät kohta edessä. Paluumatka on alkanut. Se etenee joutuisasti parissa päivässä Helsingin kaupungin omistaman, luonnoltaan kauniin Elisaaren kautta kotisatamaan Pikku Huopalahteen.

Kipparin Paula-vaimo näki ja oppi matkalla paljon.

Luvian kippari, Jouni Suolonen, paluumatalla Elisaarella.

Pokelan perheessä lapset, neljävuotias Akseli ja vuoden vanha Alvari ovat olleet Heini-äidin ja Kari-isän mukana vene-retkillä jo pienestä pitäen.

Laita kaasummalle! sanoo Akseli

Kori, kylmälaukku, lastenrattaat... veneeseen tulee paljon tavaraa, kun nelihenkinen perhe lähtee veneilemään.

–Tänään lähemme Mustasaareen grillamaan ja katsomaan lampaita, **Heini Liesimaa-Pokela** huikkaa.

Hän nostaa juuri vuoden täyttäneen **Alvarin** veneeseen, jossa isä, **Kari Pokela**, ottaa pojan vastaan. Neljävuotias **Akseli** istuu jo tottuneesti paikoillaan puolikatetun lasikuituveeneen penkillä.

–Sanomme lapsille, että pysyttelevät hytissä sillä aikaa, kun aikuiset touhuavat ulkona köysien kanssa. Asian perillemenossa on luultavasti auttanut veneen etuosassa oleva kolo, jonne he mielellään änkeävät, Heini nauraa.

Kari Pokelan mukaan heidän ei ole tarvinnut tehdä veneeseen muutoksia lapsia varten.

–Tässä on aika korkeat laidat, eikä täältä helposti pääse putoamaan, hän huomauttaa.

Pojille puetaan pelastusliivit jo laiturilla, sillä veneeseen pitää kiertää sivukautta. Isompi lapsista, Akseli, myös ymmärtää, ettei laidoilla kuljeta yksin, ja hän pyytääkin ottamaan kädestä kiinni, kun nouseaan veneeseen.

–Vaikkei kukaan ole tippunutkaan veteen, täytyy näiden veljesten perään silti katsoa koko ajan. Ovat he vaan aika eloisia, vanhemmat sanovat.

–Pienempi pojista voi kaatua tuolla sisällä, jos esimerkiksi tulee isompi aalto. Tosin samalla lailla hän kaatuilee kotonakin, koska opettelee vasta kävelemään. Olemmekin sopineet, että Kari huutaa, kun tulee isompi aalto, ja me pidämme Alvarista kiinni, Heini kertoo.

POKELAN PERHEELLÄ on vene viidettä kesää, joten lapset ovat veneilleet koko ikänsä.

–Alvari syntyi heinäkuussa, eikä hän ollut montaa päivää vanha, kun jo lähdimme veneilemään. Hänet nostettiin kantokopassa kyytiin, Heini Liesimaa-Pokela muistelee.

Myös Heini on veneillyt pienestä pitäen, koska hänen mummollaan oli saari.

–Siitä se karpänen on jäänyt, hän toteaa.

Kari taas ei ollut aiemmin ajanut venettä.

–Vaimo sai ylipuhuttua minutkin tähän, Kari sanoo, muttei vaikuta katuvan valintaansa. Kerran kesässä hän veneilee tavanomaisen perhekoonpanon sijaan myös ystäviensä kanssa, poikaporukalla. Silloin matka suuntautuu kohti laiturittomia luonnonsatamia.

–Lasten kanssa menemme saarille, joissa on laiturit. Rattaiden kanssa pitää päästä kulkemaan valmiita polkuja. Onneksi nämä lähisarvet ovat lapsiystävällisiä, Heini kertoo.

Hän myös tarkentaa, että perhe käy retkillä, jotta lapsilla olisi tekemistä, eivätkä he turhautuisi. Perhe käy esimerkiksi Pihlajasaarella, Va-

sikkasaarella ja Herttoniemessä syömässä ravintoloissa.

–Olemme sellaisia sunnuntaiveneilijöitä. Emme lähde, jos myrskyää, vaan lähemme nauttimaan. Eväskori on aina mukana, ja myös sorsanpoikasille ja kaloille on leipää. Menemme ilmojen mukaan. Parasta on helteellä, koska silloin pääsee uimaan, Heini kuvailee.

LIIKKEELLE PERHE lähtee toisinaan spontaanisti Karin työpäivän jälkeen.

–Että ehditään nauttia kesäillasta.

–Asumme vain kilometrin päässä satamasta. Lähtöä helpottaa, kun ei tarvitse istua kuumassa autossa, koska tuollaisen matkan voi kävellä, Kari sanoo.

–Kun vene lähtee, tuntuu siltä, että ollaan jo perillä. Kesäillat ovat niin ihania, että joskus reissut venähtävät pidemmiksi. Silloin työntelemme nukkuvia lapsia kotiin, Heini tunnelmoi.

Akseli kyselee usein innokkaasti, koska taas lähdetään veneilemään. Hän myös haluaisi ohjata venettä sekä roikottaa lelujaan yli laidan, mikäli se vain sopisi vanhemmille.

–Laita kaasummalle! poika myös pyytää.

–Mutta mitä sitä nyt hurjastelemaan, kun pitää pystyä puhumaan ja katselemaan ympärilleen. Ne ovat vain yksittäisiä pätkiä, joita hurjastellaan, Heini sanoo.

” Alvari syntyi heinäkuussa, eikä hän ollut montaa päivää vanha, kun jo lähdimme veneilemään.

Aavan meren äärellä

» Tykkäämme katsella maisemia, heitämme usein ankkurin veteen ja jäämme ulapalle syömään eväitä.

Erkki Heliö tykkää veneillä aavalla merellä. Siksi veneen pitää olla merikelpoinen. Heliöiden nykyinen vene on XXL-koon Buster.

Onko teillä vapaita venepaikkoja? **Erkki Heliö** tiedusteli venekerhon satamakapteenilta vuoden 1997 keväällä venemessujen aikoihin.

On. Minkälainen vene teillä on? satamakapteeni kysyi.

En vielä tiedä, Heliö vastasi, sillä hän oli vasta ostamassa ensimmäisen venettään tuona keväänä.

– Meillä se meni näin päin, Erkki Heliö sanoo.

– Kun muutimme tähän viereen, puhuimme **Ritva**-vaimon kanssa, että pitäisi saada vene, kun tässä kerran on venesatama.

ENIMMÄKSEEN KAHDESTAAN veneilevän pariskunnan reitit suuntautuvat yleensä

länteen Porkkalan suuntaan. Idässä suosikkina on Kaunissaari.

– Matka on tärkeämpi kuin päämäärä. Tykkäämme katsella maisemia, heitämme usein ankkurin veteen ja jäämme ulapalle syömään eväitä. Lähdemme aamulla ja tulemme illalla, koska vesillä ei ole mitään kiirettä, Heliö kertoo.

– Helsinki on merellinen kaupunki, ja täällä on kiva olla. On myös mukava katsoa uusia asuinalueita, joita tuonne itäänkin on tehty.

Taloja suurempana kiinnostuksen kohteena pariskunnalla on kuitenkin luonto. Kameraa jatkuvasti mukanaan kuljettava Heliö on kiinnittänyt huomiota moniin lintulajeihin, joita Pikku Huopalahden seudulla asuu. Joutsenpoikueen ohel-

la filmille on tallentunut kuvia esimerkiksi taveista.

HELSINGISSÄ HELIÖIDEN ensimmäinen vene oli keskikokoinen alumiinivene. Sen jälkeen menopeliksi vaihtui XXL-koon Buster.

Pariskunnalla on Päijänteellä kesämökki, jolla he viettävät puolet kesälomastaan.

– Mökillä on ollut aina jonkinlainen vene, ainakin soutuvene. Edellinen alumiinivene lähti mökille, koska se oli tänne liian pieni.

– Kerran olimme liikkeellä vanhalla veneellä ja tuuli 14 metriä sekunnissa. Silloin veneessä ei ollut enää kivaa, eikä vaimokaan enää sen reissun jälkeen halunnut mukaan. Vanhan veneen pohjan muoto oli väärä. Siinä ei ollut v-pohjaa, jolla on parempi ajaa koval-

la tuulella. Vaikka vastalahdella olisi tyynä, rupeaa merellä Pihlajasaaren jälkeen kuitenkin tuulemaan, Heliö kertoo.

Heliöiden veneet ovat suurentuneet veneilyvuosien saatossa.

– Isommalla veneellä pääsee kauemmas merelle, aavasta merestä pitävä mies kertoo.

Hän myöntää, että 2,4 metrin korkuinen silta, jonka ali Pikku Huopalahden satamasta lähdetään, rajoittaa osaltaan venehankintoja.

– Ei pääse tulemaan kierrettä, jossa jatkuvasti pitäisi vaihtaa isompaan veneeseen.

ERKKI HELIÖN MIELESTÄ veneily on hyvää ajanvietettä.

– Ajaja on vastuussa kyydissä olevasta porukasta ja määrää suunnan, joten suunnitte-

lua tarvitaan, koko Euroopan laajuisen merikartan tabletillaan omaava kippari sanoo.

Myös vesillä viihtyvä vaimo ajaa venettä silloin tällöin, mutta satama-alueella ja silloin, kun kapeilla väylillä on tungosta, ruorissa on vain Erkki.

– Hyvillä ilmoilla Helsingistä saattaa lähteä 200 purjevenettä länteen, ja niitä pitää väistää, koska ne ovat tuulen ohjattavina.

Pariskunnan veneily on sujunut sopivasti, koska he keskustelevat jo maissa siitä, minne suuntaavat.

– Suunnittelemme myös, mitä kautta kuljemme, jotta ympärillä olisi vaihtuvia maisemia. Emme uraudu samoihin reitteihin.

Hyvästä valmistautumisesta huolimatta kommelluksilta ei silti ole välttytty.

– Kerran hajosi moottori kesken matkan. Silloin tulimme hinaamalla takaisin. Kerran taas meni potkuri rikki Suvisaaristossa, mutta silloin pääsimme itse ajamaan takaisin.

Nykyään kyydissä onkin varapotkuri, työkaluja ja hätäraketteja.

VENEKERHOSSA viisitoista vuotta vaikuttanut Erkki Heliö toimii tällä hetkellä kerhon ympäristövastaavana.

– Katson, että myrkkymaalit ja moottoriöljyt hoidetaan oikein pois, hän kertoo tehtävästään.

– Kerholaisten kesken löytyy paljon yhteisiä keskustelunaiheita, ja kerhon lippu kulkee aina perässä. Haluan näyttää kuuluvani kerhoon. Onhan tämä yhteisö, hän hymyilee.

”Kun lohen saa koukkuun tuntuu, että on tehnyt jotain oikein.

Tämä ei ole ”mörssäri” vaan syöttikala, jolla saadaan isompia kaloja, Reima Varis esittelee.

Mörssäreitä jahtaamassa

Estin eläkkeelle jäänyttä lohenpyytäjää, mutta Pikku Huopalahden sataman laiturilla liikkuu vain ruskettunut, lihaksikas mies onkimassa pikkukaloja. Olin kuitenkin oikeassa paikassa, koska sieltä **Reima Varis** jo saapuu näyttäen ämpäriä, jossa ui salakoita. Kyse on syöttikaloista: lohet pitävät salakoista.

Kuusimetrisen lasikuituveneiden laidalla on haavi ja takaosassa mitta. Merilohella ja taimenella on omat alamittansa: liian pienet kalat pitää laskea pois. Reima Variksen ennätyskala on reilun metrin mittainen ja lähes 12-kiloinen lohi.

– Ikinä ei tiedä, minkä kokoinen kala sieltä tulee. Ne voivat olla aika mörssäreitä. Kalakisoissa joku sai 17-kiloisen, Varis sanoo.

Veneessä on pientä tv-ruutua muistuttava kaikuluotain, jolla etsitään merenalaisia penkereitä.

– Emme aja suoraan vaan penkkojen mukaan, sillä silakat ovat usein penkkojen reunoissa, ja siellä ovat niiden syöjätkin, Varis selventää.

REIMA VARIS ESITTELEE kalastusvälineistöä ja kertoo, että syöttikalaan laitettava sininen raksipää toimii jopa paremmin kuin hopeanvärinen.

– Jotain se kala siinä näkee, hän ihmettelee.

Varusteisiin kuuluu myös hologrammi-levyjä, joiden pyörivä liike jäljittelee vahingoittunutta kalaa.

– Sellainen saalistajan on helppo napata. Silti lohi mieltii ennen kuin iskee. Se ei tule naps vaan.

– Vaikka on välineitä ja vapoja, ei kalan saaminen ole itsestään selvää. Tarkoitus on, että alueet ja syötit ovat kohdallaan, 18 vapaa rinnakkain vetävän veneen omistaja sanoo ja myöntää, että nollareissujakin tulee.

– Silloin täytyy olla nöyrä ja ajatella, ettei ollut meidän päivä. Siiman kelaantumisen ääni taas on juhlahetki, Varis sanoo.

Myös taimen asettaa kalastajilleen haasteita.

– Tämä on haasteellinen laji. Taimen piileksii. Se kyttää tietyissä suojapaikoissa, usein samoissa paikoissa, sellaisissa, joissa on hyviä rakkoleväpiiloja. Kun saa lohen koukkuun, tuntuu, että on tehnyt jotain oikein, Varis sanoo.

Kalastus on Varikselle sydämenasia, harrastus, jossa sielu lepää, hän sanoo.

Hän myös antaa mielellään kalastusvinkkejä, koska pääsi itsekin aikanaan muiden vinkkien avulla alkuun.

– Alettiin soitella kalastusliikkeissä tavattujen harrastajien kanssa ja vaihtaa tietoja.

– Jos ei ole mitään hajua kalastuksesta ja menee merelle, jää harrastus todennäköisesti kahteen reissuun, Varis arvelee.

LOHTA VARIS ALKOI kalastaa, kun hän sai Busterin L-koon veneen. Sillä uskalsi lähteä kauemmaksi merelle.

– Sain heti ensimmäisellä reissulla seitsemän kilon kalan, Varis muistelee.

– Lohi liikkuu 30–40 kilometrin päässä rannikolta, joten uistelukin aloitetaan vasta avomerellä, Pihlajasaaren ja Katajaluodon jälkeen, Helsingin vesillä vuosikymmeniä liikkunut mies sanoo.

Muutenkaan hän ei uistelisi Seurasaaresselällä, koska uistimet vaativat 120 metrin levyisen tilan.

KALAREISSUT ALKAVAT yleensä aamu seitsemältä, ja päivät venyvät helposti 12-tuntisiksi.

– Kalastan parina-kolmena päivänä viikossa. Hurjan kovalla tuulella ei kannata lähteä, koska yli kaksimetrisessä aallokos-

sa pitäisi olla vielä massiivisempi vene, Varis sanoo.

Nyt hänen veneensä on kokonsa takia Munkkiniemen laiturissa. Jäsenenä hän on kuitenkin jo vanhastaan tutussa Pikku Huopalahden venekerhossa.

Venekerhon vartiointipäällikkönä toimiva mies lähtee lohen perään yleensä kalakavereidensa kanssa. Pingviini-nimisen pyyntitiimin tunnistaa oransseista lipuista.

– Onhan se mielekkäämpää, jos mukana on useampi kaveri. Voimme lähteä kahdella veneellä etsimään eri alueita. Jos kalaa tulee, soitetaan toisillekin. Tämä on sellaista sosiaalista puuhaa. Ollaan oikeita ystäviä ja puhutaan muitakin kuin kalajuttuja, Varis sanoo.

Myös saalis jaetaan tasaisesti kaikille.

– Sen verran otamme, mitä pystytymme syömään. Pakastinta emme täytä, hän tarkentaa.

AINA VARIS EI VAPOJA kuitenkaan laske veteen, vaikka merelle lähtisikin.

– Helsingissä on upeita ulkoilusaaria. Ei tarvitse olla hirvuinen paatti, että niitä pääsee käyttämään hyväkseen, hän vinkkaa.

Myös Reiman vaimo viihtyy veneellä, kunhan mukana on syötävää ja luettavaa. On hän lähtenyt joskus lohenpyyntiinkin.

– Näytin vaimolle, miten kala nostetaan haavilla ja menin sisälle veneeseen. Koh-ta kuului kolahdus, ja siinä yllättäen koukkuun käynyt, kookas lohi jo pötkötti lattialla. Se oli hieno nosto, Varis kiittelee.

Ajattelin, että jos olisin sen sössinyt, en olisi enää ikinä päässyt mukaan, oli vaimo kuulemma sanonut.

Perkausurakkaakaan vaimon ei tarvitse pelätä:

– Meillä vaimon ei tarvitse kuin istua pöytään, sillä minä pyydän, käsittelen ja valmistan kalat, kalamies vakuuttaa.

Pieni mutta vilkas

Asua keskellä Helsinkiä, meren rannalla ja Tapanilan aseman vieressä. Se on vitsi, jota kaikki helsinkiläiset eivät ymmärrä, Pikku Huopalahtiseuran puheenjohtaja **Erkki Pohjanvirta** veistelee.

Pikku Huopalahteen Pohjanvirta muutti tyttärensä perheen perässä vuosituhannen vaihteessa.

– Kiva täällä on ollut asua. Myös alueen ihmiset ovat mukavia. Tämä on kuin pieni rantakaupunki, johon meri tuo oman raikkautensa ja josta ei välttämättä tarvitse lähteä kesällä minnekään. Ja jos tarvitseekin, niin ratikalla pääsee keskustaan.

Alueella toimivaa venekerhoa hän pitää positiivisena asiana.

– Sehän kuuluu tällaiseen paikkaan, kun tässä on meri vieressä. Ja sillan ali pääsee kauemmaksi merelle.

Pohjanvirta on huomannut myös merenlahden äärellä asuvat linnut – ja linnut meidät, sillä varpusenpoika pyrkii kesken juttutuokion päälle istumaan.

VUOSIKYMMENIÄ ammattiyhdistys- ja urheilujärjestöissä vaikuttanut Pohjanvirta harmittelee sitä, ettei Pikku Huopalahtiseurassa

ole kuin vajaat 150 jäsentä, vaikka esimerkiksi Viikissä käytännössä kaikki kuuluvat alueensa asukasyhdistykseen.

– Olisi mukavaa saada uusia aktiiveja ja enemmän nuoria mukaan. Ymmärrän toki, että jos on pieniä lapsia, ei silloin oikein ehdi, eikä jaksa osallistua. Mutta jos jollakulla on hyvä idea, niin yhtäkin projektia voi tulla vääntämään, Pohjanvirta vinkkaa.

Mukaan seuraan ja toimintaan voi tulla, vaikka ei halua tehdä mitään erityistä.

– Monilla on pelko, että kun tulee mukaan, joutuu heti tekemään jotakin, puheenjohtaja harmittelee.

PIKKU HUOPALAHDESSA tapahtuu monenlaista: toiminta vaikuttaa jopa vilkkaalta! Tapanilan aseman ilmoitustaulu on täynnä harrastusideoita ja Kassi-nettifoorumilla kysellään kimpapakyytejä ja vaihdetaan tavaroita sekä etsitään koiranulkoiluttajaa ja jättipal-samin kitkijää. Alueesta tehdään myös radio-ohjelmaa.

– Pikku Huopalahtiseura toimii käytännössä erilaisten tapahtumien ympärillä. Täällä on itsenäisyyspäivänjuhla ja laskiaisrieha. Syksyisin mennään sienet tuntevan oppaan kanssa

sieniretkelle, ja Viiripuistossa tarjotaan ilmaista teatteria. Kaupunkitansseissa opetellaan muun muassa sambaa, ja kalastustapahtumassa on gitaan ojaan laskettuja kaloja. On täällä myös shakkia, kaupunkisuunnistusta sekä rantojen siivoustalkoita. Niin ja paja, jossa voi ommella ja harjoitella tietokoneen käyttöä.

Tapahtumien kautta luodaan me-henkeä.

– Kun ihmiset saadaan mukaan, he tutustuvat toisiinsa. Kun tuntemme toisemme, tulee asumisympäristöstä turvallinen, ja toisista on helpompi pitää huolta. Yhteisöllisyys on tärkeä asia, Pohjanvirta innostuu.

Alueen huonoina puolina hän pitää palvelujen vähentymistä ja väestön ikärakenteen muutosta, ukkoontumista ja akkaantumista.

– 20 vuotta sitten tänne muutti paljon lapsiperheitä, mutta nyt lapset ovat kasvaneet, eikä pieniä lapsia enää näy yhtä paljon kuin vielä kymmenen vuotta sitten.

Seudulla on paljon matalia, hissittömiä kerrostaloja. 70-vuotias puheenjohtaja asuu sellaisessa itsekin, kolmannessa kerroksessa.

– Alan huomata, että hissi olisi mukava, mutta toisaalta rappusia kävelemällä pysyn paremmassa kunnossa, vesikävelyä uimahallissa päivittäin harrastava mies miettii.

Punainen tupa ja sen emäntä Arja

Tapanilan asema -nimikyltillä varustettu pieni, punainen rakennus hämmentää satunnaisia ohikulki-joita.

– Missä se junarata kulkee, kun asema on tässä? on taloa emännöivältä **Arja Hietalalta** kyselyt monesti.

– Olen saanut kertoa, ettemme ole edes Tapanilassa, vaikka osa esimerkiksi juhliin kutsun kanssa tulleista on ilman muuta oletanut, että olemme Tapanilassa.

Noin 15 vuotta sitten Tapanilan vanha asemarakennus siirrettiin hirsi hirreltä uuteen paikkaan, Pikku Huopalahteen. Silloinen asukasyhdistys hankki sen tänne asukastaloksi.

Arja Hietala on työskennellyt talolla vuoden päivät. Hän haki tehtävään, koska päivään painottuneet työajat viehättivät jatkuvuuteen kyllästynyttä ravintolalan ammattilaista. Lisäksi asukastoiminta kuulosti uudelta ja mielenkiintoiselta.

– Olen viihtynyt, sillä onhan tämä vanha hirsitalo jo paikkana aivan ihana. Olen tutustunut tämän vuoden aikana enemmän alueella asuviin ihmisiin kuin kuuden edellisen vuoden aikana yhteensä, Pikku Huopalahdessa seitsemän vuotta asunut Hietala sanoo.

PÄÄTEHTÄVÄNÄ HIETALALLA on asukastalon varausten hoito. Alueen yhdistyk-

set ja asukkaat voivat vuokrata asemaa ja muutamaa muuta tilaa harrastuskäyttöön. Lajikirjoon mahtuu niin jumppaa, bridgeä, shakkia kuin näyttelemistäkin.

Myös yhteistyö venekerhon kanssa on ollut aktiivista. Venekerhon toimisto sijaitsee Tapanilan aseman yläkerrassa, ja yövar-tiossa olevat kerholaiset saavat käyttää talon vessaa.

– Kun rakennus on heinäkuussa kiinni, kerhon väki huolehtii talosta ja seuraa, että kaikki on kunnossa. Myös kerhon painepesurin olen saanut kuistin pesua varten lainaan, Hietala kiittelee.

Venekerhon juhliissa hän on ollut emännöimässä.

– Kerholla on ollut rentoja ja mukavia juhlia. Yhteistyö heidän kanssaan on ollut helppoa. On ollut hauska samalla huomata, että hienoa talkoohenkeä löytyy edelleen.

Arja Hietalan oma veneily rajoittuu mökkisoutuveneen soutamiseen, vaikka hän myöntääkin kuuluvansa niihin, jotka voisivat katsella merelle kauan. Hän osaa-kin arvostaa alueen merellisiä ulkoilumahdollisuuksia.

– Pikku Huopalahden olen kiertänyt kymmeniä, ellei satoja kertoja. Puut ja nurmet ovat tulleet tutuiksi.

Tänä vuonna hänellä on ollut mukana myös mieluinen lenkkikaveri, koiranpentu.

Seitsemän vuotta Pikku Huopalahdessa asunut Arja Hietala on emännöinyt Tapanilan asemaa reilun vuoden.

LÖYTYISIKÖ KAHVIA JA PULLAA? on moni tulija tiedustellut mummolamaiseen, menneen ajan henkeä huokuvaan, hirsiseinäiseen mökkiin astuessaan. Hietalaa harmittaa, ettei kyselijöitä ole voinut ohjata edes muualle, sillä kaupunginosassa ei ole enää ensimmäistäkään kahvilaa.

Tiistaikeitto-perinteestä talolla on haluttu pitää kiinni. Viidellä eurolla irtoavat sekä keitto että jälkiruoka.

– Ravintoloissa lounaskeiitot ovat menneet sosekeitoiksi, mutta meillä tarjoillaan edelleen perinteisiä, ruokaisia keittoja. Suosituin on siskonmakkarakkeitto.

Torstaisin talolla toimii myös suutaripäivystys. Silloin voi tuoda vanhoja kengänrämiään Hietalan suutarimiehelle. Alueella ei ole enää suutariliikettä, mutta työt matkaavat Kallioon korjattavaksi.

TAPANILAN ASEMAN toiminnan painopiste on muuttunut vuosien varrella. Kerhotalosta on tullut vuokratila, sillä juhlijat ovat ottaneet vanhan hirsitalon omakseen. Kerhot ovat siirtyneet pitkälti yhteiskerhotiloihin.

– Täällä järjestetään paljon perhejuhlia. On syntymäpäiviä, valmistujaisjuhlia ja häitä. Pikku Huopalahden asukkaat saavat talon käyttöönsä hyvin edulliseen hintaan, Hietanen mainostaa, vaikkei edes tarvitsisi, sillä seuraavan puolen vuoden ajalta löytyy enää kaksi vapaata lauantaista.

Venekerho skulasi Tilkantorilla

Venekerho järjesti onkimista lapsille Tilkantori skulaa -asukastapahtumassa elokuussa. Se kiinnosti sekä lapsia että heidän vanhempiaan.

Venekerho osallistuu mielellään myös erilaisiin tapahtumiin.

Kari Järvinen (vas.), Jouni Suolanen ja Matti Säävälä kertoivat venekerhon toiminnasta Tilkantorilla.

Pikku Huopalahden venekerho oli mukana esittelemässä toimintaansa Tilkantori skulaa -asukastapahtumassa lauantaina 18.8.2012. Osallistuimme myös tilaisuudessa tarvittavan esiintymisteltan sekä pöytä- ja tuolikaluston pystytys- ja purkamistalkoisiin ennen ja jälkeen tapahtuman.

Olimme pöytinämme vierekkäin torin laidalla Pikku Huopalahtiseurauksen kanssa. Toimimme tässäkin tapahtumassa hyvässä yhteistyössä toinen toistamme autellen. Seura myi kävijöille grillimakkaraa. Toimelan kukkatarha kukitti torin ja myi palstoilla viljeltyjä kukkia.

Venekerho tarjosi myös runsaasti kiitosta kävijöiltä saaneen yllätysohjelmanumeron, kun kerhomme jäsen, kalastaja **Matti Säävälä** ongitti ja opasti lapsia onkimaan venelaiturilla lahden pohjukassa.

Voi niitä ilosta tuikkivia lasten silmiä, kun lapset pääsivät ongen vapaan kiinni Martin laitettua ensin koukkuihin madot. Saivatpa he myös kaloja. Yksikin tyttö sai kokonaista viisi kalaa, joista yksi oli lahna.

El Hosselby Dancers esitti itämaista tanssia, (ylhäällä). Riemulla ei ole rajoja, kun saa ensimmäisen kalansa.

Iltapäivän kuluessa venekerhon pöytää ”piiritti” yhä uusia kävijöitä, jotka halusivat tietää venekerhon toiminnasta, ja tulipa kyselyjä myös venepaikoista ja mahdollisuudesta liittyä kerhoon. Pöydän takana johtokunnan jäsenet **Kari Järvinen** ja **Jouni Suolanen** vastailivat kysymyksiin. Ja mikäpä oli ollessa, kun elokuinen aurinko lämmitti sopivasti paisteellaan koko tapahtuman ajan.

Kyseessä oli ensimmäinen laatuaan kaikenikäisille osoitettu iloinen musiikkitapahtuma Tilkantorilla. Musiikkipitoista ohjelmaa oli lapsille ja vanhemmille. Päivällä El Hosseyby Dancers esitti itämaista tanssia, illalla yleisö pisti tanssiksi **Reiska Laine & Friends** tahdissa.

Tapahtuman järjestivät Symmetric Kulttuuriyhdistys ry & **Kari Kohonen**, joka on venekerhomme jäsen. Tapahtumaa tukivat Kohtaamisia Kotikulmilla -hanke **Teija Saarinen** puuhanaiseenaan sekä Helsingin Kulttuurikeskus.

Vielä ehtii äänestää vuoden vierasvenesatamaa

Vielä ehtii äänestää vuoden vierasvenesatamaa. Äänestää voit netissä osoitteessa www.spv-satamaaanestys.fi lokakuun loppuun asti.

Vierasatama on täyden palvelun satama, jossa on elintarvikemyyntiä, veneille tarkoitettu polttoainejakelu, juomavettä, talousjätehuolto, käymälä, pesumahdollisuus ja hätäpuhelin. Vierassataman tunnistaa merikartalta satamasymbolin kahdesta ympärystä. Äänestystuloksia laskiessa otetaan huomioon kävijöiden suhteellinen määrä, mikä antaa syrjäisemmillekin vierassatamille mahdollisuuden menestyä äänestyksessä.

Äänestyksen avulla halutaan innostaa virallisia vierassatamia kohentamaan palveluitaan.

Vierasatamaäänestyksen voittaja saa Vuoden vierassatama 2013 -kunnialaatan lisäksi sataman kehittämiseen tarkoitettua Suomen Messusäätiön myöntämän 5 000 euron rahapalkinnon sekä osastopaikan Helsingin Messukeskuksessa 8.–17.2.2013 järjestettäviltä *Vene 13 Båt* -messuilta.

Viime vuonna vuoden vierasvenesatamaksi äänestettiin Raaseporin Sommaröstrand. Vuonna 2011 paras satama oli Tammissaari.

ASUKASTALO - TAPANILAN ASEMA
Tilkantori 12, 00300 Helsinki
Puh 050 562 8858 / Arja Hietala
asukastalo@pikkuhuopalahti.fi

Avoinna: maanantai ja torstai klo 15 – 19
tiistai, keskiviikko ja perjantai klo 9 – 16

Asukastalon kaikille avoimia tapahtumia mm.

Tiistaikeitto klo 12.00 - 14.00 sisältää keiton, leivän, juoman, jälkkärin ja kahvin 5 €
Torstaisin klo 18.30 - 19.30 suutari paikalla, töiden vastaanotto- ja noutopalvelu

Alueen kerhotiloja vuokrataan myös asukkaiden käyttöön, asukastalolta voit tiedustella yhteiskerhotilojen sekä asukastalon vuokraamiseen liittyviä asioita.

AUTOPAIKKOJA PIKKU HUOPALAHDEN ALUEELLA

KYTÖSUONTIEN PYSÄKÖINTI OY

- LPA-alueilla 325 avo- ja katosautopaikkaa lämmitystolpat
- kahdessa autohallissa (os. Mannerheimintie 168 ja 170) yhteensä 280 paikkaa

TILKANKADUN PYSÄKÖINTI OY

- LPA-alueilla 250 avo- ja katosautopaikkaa
- K Oy Tilkantalettin autohallissa 100 paikkaa

PACIUksenKADUN PYSÄKÖINTI OY

- pysäköintilaitoksessa 268 autohallipaikkaa
- katutasolla Paciuksenkaarella 70 autopaikkaa ja LPA-alueella 46 lämpötolppa-autopaikkaa

Autopaikkojen ja kerhotilojen vakiovuokrasopimukset hoitaa:

Keskustan toimisto:
Lönnrotinkatu 20, 00120 Helsinki
puh.09 – 3435 0500
avoinna arkisin klo 8-16
kesäperjantaisin 8-15

Pysäköintiyhtiöiden Palvelupiste
Pikku Huopalahden Asukastalolla
maanantaisin klo 16.00 -18.00
Avoinna syyskuu 2012:
27.8, 24.9, 29.10, 26.11 ja 17.12.2012

Isännöitsijäkonttori Oy
Asukastalon asukastalokonttori

HISTORIIKKI

TEKSTI JOUNI SUOLANEN • KUVAT ERKKI HELIÖ JA TAPANI VOUTILAINEN
GRAFIikka SEIJA SUIHKONEN

Pikku Huopalahdelle kuljetaan Paciuksenkadun ali. Silta tekee satamasta suojaisan, mutta rajoittaa veneiden kokoa. Sillan alituskorkeus on 2,40 metriä, kun vedenkorkeus on normaali.

”Alueelle kasvoi toimiva ja edustava venekerho”

20 vuotta täyttänyt Pikku Huopalahden venekerho perustettiin elokuussa 1992.

Alussa oli oja, paalutus ja mutaa. Mutta sitten tulivat miehet ja venekerho.

Näin kirjoittaa Pikku Huopalahden venekerhon ensimmäinen kommodori **Tapani Valtakari** tervehdyksessään venekerhon kymmenvuotisjulkaisussa.

Pikku Huopalahden venekerho perustettiin elokuun 18. päivänä vuonna 1992. Alkuaikojen tiedot käyvät hyvin ilmi kerhon pitkäaikaisen sihteerin ja nykyisen kunniajäsenen **Hannu Siltalan** kirjoittamasta, 10-vuotisjuhluvuo-
nna julkaistusta historiikista.

Perustava kokous pidettiin Kytösuon-

polku 3:n kerhotilassa, ja paikalla oli 14 innokasta veneilykärpäsen pureman saanutta pikkuhuopalahtelaista. Perustajajäseniä olivat Hannu Siltalan lisäksi muun muassa kerhon nykyinen vartiopäällikkö **Reima Varis**, **Tapio Purhonen**, **Sakari Väliahde**, **Eelis Juntunen**, **Jorma Marttinen**, **Pekka Kataja**, **Erkki Tolsa**, **Jari Niemelä**, **Seppo Leminen**, **Osimo Simberg**, **Risto Rämö** ja **Markku Sivenius**. Valtakari valittiin puheenjohtajaksi (1992–1994) Juntunen taloudenhoitajaksi (1992–1993), Marttinen varapuheenjohtajaksi (1992–1996) ja Siltala sihteeriksi (1992–2002).

”Hannu varasi kerhuhuoneen ja perustava kokous oli sitä myöten selvä. Pikku Huopalahden venekerho ry oli perustettu. Into ja idealismi veivät asioita eteenpäin. Mitä tehtäisiin ei ollut ongelma, vaan lähinnä se, mitä halutusta pystyttiin karsimaan... Tal-koita tehtiin, poijut ja muut tarpeellinen syntyi kädenkäänteessä. Vaikka vain harvoilla oli tietoa toteutuksesta, valmista tuli”, Valtakari kirjoittaa.

IDEA OMASTA asukkaiden hallinnoimasta venesatamasta oli Siltalan mukaan nousut esiin jo Pikku Huopalahden asukasyhdistyksen perustamisvaiheessa helmikuussa 1990. Asiasta neuvoteltiin kaupungin kanssa jo hyvissä ajoin ennen venesataman valmistumista. Pikku Huopalahden suunnitellut arkkitehti, itsekin aktiivinen veneilijä, **Matti Visanti** oli hyväksi avuksi selviteltäessä mahdollisuuksia venepaikkojen hallintaan.

Asukasyhdistyksessä suunniteltiin ensin, että veneilytoiminta järjestettäisiin yhdistyksen alajaostona, mutta ajatuksesta luovuttiin pian, ja pidettiin järkevämpänä ryhtyä valmistelemaan oman itsenäisen venekerhon perustamista alueelle. Asukasyhdistyksen venejaosto ryhtyi Hannu Siltalan johdolla viemään asiaa eteenpäin. Valmistelytyöhön osallistuivat lisäksi aktiivisesti ainakin Jorma Marttinen ja Tapani Valtakari.

Ennen perustavaa kokousta otettiin selville, millaisia sääntöjä muissa venekerhoissa oli, ja ongittiin muutenkin tietoa venekerhotoiminnasta. Tiedon perusteella rakennettiin pohjat venekerhon säännöiksi ja toimintaperiaatteiksi. Erityisesti haluttiin korostaa venekerhon alueellisuutta ja sitä, että venekerhon vakinaiset jäsenet olisivat pikkuhuopalahtelaisia. Tällä haluttiin varmistaa venepaikkojen saatavuus ensisijaisesti alueen omille asukkaille.

”Pikku Huopalahden venekerhon tarkoituksena on yhdessä paikallisen asukas-

yhdistyksen ja asukkaiden kanssa kehittää merellistä toimintaa, edistää veneilyä sekä jäsenten veneilytuntemusta ja vesillä liikkumisen taitoja.” (2§).

VENEKERHON ENSIMMÄISEN vuoden toiminta painottui järjestöllisen perustan ja jäsenpohjan rakentamiselle, venepaikkojen hallintaoikeuden saamiseen Helsingin kaupungilta, itse venepaikkojen kiinnityspoijujen asentamiseen ja venepaikkojen jakamiseen.

Venepaikkojen hallintaoikeuden saaminen Liikuntalautakunnalta osoittautui Siltalan mukaan arveltua suuritöisemmäksi ja byrokraattisemmaksi. Virallista sopimusta venepaikoista ei heti saatu aikaan, koska rakennusaikaista venesatama-alueetta ei oltu vielä luovutettu Liikuntalautakunnan alaisuuteen. Venekerho sai kuitenkin aloittaa venepaikkojen perustamisen ja hallinnoinnin heti kesällä 1993. Virallinen sopimus Helsingin kaupungin kanssa saatiin aikaan suuren paperisodan jälkeen vasta vuonna 1995.

Alussa ei ollut selvää minkälaisia venepaikat olisivat tai saisivat olla: aisapaikkoja, laituripaikkoja vai poijupaikkoja. Venekerho teki suunnitelmat ja hakemuksen kaupungille kelluvien laituripaikkojen rakentamiseksi. Ympäristökavallisista syistä lupaa kelluviin laitureihin ei kuitenkaan saatu eikä aisapaikkoihinkaan. Venekerhon oli tyytyminen poijupaikkoihin.

Venekerhon ensimmäinen satamakapteeni (1993) ja sittemmin puheenjohtaja (1994–1997) **Kaj Grönroos** muistelee 10-vuotisjulkaisussa, että ensimmäisenä kesänä rakennettiin talkoilla poijut ja valettiin poijupainot 24 venepaikalle lahdens molemmin puolin. Seuraavana kesänä saatiin 14 uutta venepaikkaa.

Paikat lisääntyivät vuosittain. Grönroosin puheenjohtajakaudella venepaikkojen määrä lisääntyi 50:een. Lisäpaikat olivat ns. ran-

tapaikkoja asukastalon edustalla.

”Ajattelin, että varmin tapa saada venepaikka itselleen oli lähteä venekerhon toimintaan mukaan heti sen alkutaipaleesta lähtien. Itse veneestä minulla ei ollut silloin vielä mitään tietoa!!!” Grönroos kirjoittaa.

Viimeiset 12 paikkaa, jotka nostivat venepaikkojen määrän 66:een, saatiin vasta veneilykaudella 1999. Venekerho herätti kiinnostusta, koska ensimmäisen veneilykauden loppuun mennessä venekerhoon oli liittynyt jo 114 jäsentä.

Muistan oman liittymiseni kuin eilisen päivän. Tarvittavat asiapaperit tehtiin taloudenhoitaja Juntusen kotona Punamäenpolulla. Odottavan jännittyneenä kävelin Juntusen kotiin. Paperit tehtiin jäsenelle numero 24 mukavan tunnelman vallitessa. Eelis Juntunen toivotteli lähtiessäni, että ”nyt ahvenia narraamaan”.

Vuonna 1995 merkattiin ensimmäisen kerran epävirallinen veneväylä Pikku Huopalahden omin voimin. Puisin reimarein merkityjä väylämerkkintöjä jouduttiin vuosittain korjailemaan talven vaurioiden jäljiltä, kunnes väylämerkeiksi asennettiin valkoiset poijupallot vuonna 2005. Ne ovat ainakin toistaiseksi kestäneet paikoillaan. Poijut kiinnitettiin pohjaan rosterivaijereilla, ja painona pohjassa on muoviämpäreihin valettu betoni. Valun teki kerhon vartiopäällikkönäkin toiminut **Kari Lindholm**.

PIKKU HUOPALAHDEN venekerho halusi alusta asti profiloitua ja tulla näkyväksi. Heti 1993 päätettiin järjestää logokilpailu ja hanke oman viirin saamiseksi. Kilpailu toteutettiin, mutta kilpailutyöt katosivat jonkin, ja asia unohtui vähäksi aikaa.

Sitten Pikku Huopalahden rannan valaan inspiroimana satamakapteeni Jorma Marttinen loi venekerholle sinisen, valasaiheisen logon, jolla painettiin venekerhon tarrat, lippikset ja T-paidat.

Uusien johtokunnan jäsenten myötä vuonna 1998 venekerho päätti hakea virallista lippua. Samassa yhteydessä päätettiin, että kaikki muukin venekerhon materiaali painettaisiin samalla logolla, joka tulisi lippuun. Valasaihe oli yhä vahvoilla logoksi, mutta viime metreillä valinta kallistui Puolustusvoimain heraldikon **Liisa Kontiaisen** suunnittelemaan kolmisakaraisen ja vihreään, haavanlehdistä tyyliteltyyn potkuri-aiheeseen. Kontiainen on silloisen puheenjohtajan ja nykyisen kunniajäsenen **Matti Pasasen** avovaimo.

Uudella yksinkertaisemmalla aiheella oli paremmat heraldiset mahdollisuudet tulla hyväksytyksi lippuun. Haavanlehti kiinnitti lisäksi venekerhon Pikku Huopalahden nimistöhistoriaan. Oma lippu saatiin, ja uusi logo otettiin käyttöön veneilykaudella 1999. Uudella logolla on teetetty myös pinssejä, korva- ja kaulakoruja, lippiksiä ja T-paitoja.

Venekerhon lippu liehuu monien kerholaisten veneiden perässä. Oma lippu on yksi hyvä ja tärkeä motiivi katsastusoikeuden lisäksi kuulla venekerhoon. Muutamaan otteeseen on viritelty myös lipputangon saamista satamaan, johon voitaisiin nostaa venekerhon viiri tai juhlapäivinä lippu.

Oma logo on erinomainen kerhon symboli, jota soisi viljeltävän käytössä laajalti. Ainakin vuosittain tulisi aina muistaa kiinnittää veneeseen uutena veneilykautena.

JÄRJESTÖLLINEN TOIMINTA kehittyi, kun Pikku Huopalahden venekerho liittyi vuonna 1998 Suomen Veneilyliittoon. Tämä mahdollisti muun muassa veneiden turvallisuutta edistävän katsastustoiminnan aloittamisen kerhossa. Ensimmäisinä katsastajakoulutukseen laitettiin satamakapteeni **Vesa Forss** ja varasatamakapteeni **Matti Pasanen**. Veneiden katsastustoiminta aloitettiin veneilykaudella 1999.

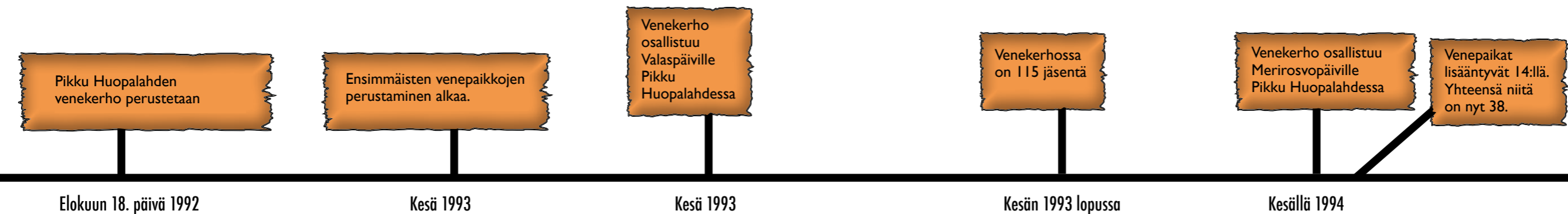
Sittemmin katsastajina ovat toimineet

Talvisäilytysalue on laskupäivän jälkeen täynnä vain tyhjiä pukkeja. Viime vuosina trailerien määrä on lisääntynyt ja pukkien määrä vähentynyt.

Talvisäilytysalueella on hyvä tehdä huoltotöitä keväisin ja syksyisin. Ritva Liivala pesee venettä.

Kari Jukkola (kurssilla 2005), **Petri Kärkkäinen** (2009) ja **Pasi Grönqvist** (2012). Kari Jukkola lopetti katsastuksen katsastusluvun umpeuduttua, mutta rauhallisena, osaavana ja neuvovana arvostettu entinen katsastusmies on halunnut edelleen olla seuran jäsenen muun muassa katsastusmahdollisuuden, lipun ja kivan porukan takia, vaikka veneen kotisatama on vaihtunut Laajalahdelle.

Toinen arvostettu osaaja, joka on halunnut pysyä venekerhon jäsenenä, vaikka asuinpaikka on vaihtunut, on venepuuseppä **Ari Forsman**. Muistan, kuinka alkuvuosina Arin oppilastyönään veistämä hieno puupulpettivene komeili oman veneeni vierellä. Ari tekee yhä venepuusepäntöitä.

Katsastajina jatkavat Petri Kärkkäinen ja seuran uusi, aktiivinen jäsen Pasi Grönqvist. Veneen katsastaminen ei ole pakollista, mutta se on kerhon sääntöjen mukaan muun muassa talvisäilytysalueella talvehtimisen edellytys. Kerhon johtokunta on pyrkinyt korostamaan katsastuksen veneilyturvallisuutta lisäävää vaikutusta ja sen neuvonnallista luonnetta. Katsastus onkin vuosien varrella aktivoitunut entisestään, ja katsastettujen veneiden määrä kerhossa on kohonnut yli 50:een viime vuosina.

Keväällä 2012 katsastajat havaitsivat veneissä muutaman, merellä tositilanteessa todella vaarallisen ohjauslaitteivien, jotka johtivat korjaukseen ja ohjauslaitteiden uusimiseen. Tällaisissa tapauksissa katsastuksen merkitys meriturvallisuuden edistäjänä konkretisoituu.

VENEILYN JÄRJESTÖISSÄ tapahtui merkittävä edistysaskel, kun Suomen Veneilyliitto ja Suomen Purjehtijaliitto yhdistyivät Suomen Purjehdus ja Veneily ry:ksi vuoden 2011 alussa. Näin maahan syntyi suuri noin 60 000 veneilijän liitto, joka kattaa veneilijät purjehtijoista matka- ja moottoriveneilijöihin. Uuden liiton syntyä perusteltiin muun

muussa paremmalla yhteisten etujen ajamisen mahdollisuudella ja julkisen rahoituksen saamisella opetusministeriöltä kilpailutoimintaan.

Uuden liiton puheenjohtajaksi saatiin näkyvä henkilö, amiraali **Juhani Kaskeala**. Liiton matriisimaisen organisaation käynnistämiseksi eri toimintoineen on ollut luonnollista synnytyksitkaa, mutta toiminnanjohtaja **Jussi Ojutkankaan** vetämä liitto vaikuttaa pääsevän hyvään vauhtiin ja jäsenten palveluun entistä pontevammin. Keskustelunaihe liitossa on muun muassa rahan jakautuminen eri veneilyryhmien kuten matkaveneilijöiden ja kilpapurjehtijoiden kesken. Kilpapurjehtivat ovat Suomen Liikunta ja Urheilun (SLU) suurin lajiliitto tätä nykyä, ja purjehtivat ovat menestyneet hyvin kansainvälisissä mittelöissä.

PIKKU HUOPALAHDEN venekerhon puheenjohtaja Jussi Seppälän viimeisellä kaudella vuonna 2000 käynnistettiin sääntöjen uudistamishanke. Seuraavan puheenjohtajan **Tero Auran** johdolla 2001 sääntömuutos saatiin vahvistettua.

Muutokset vanhoihin sääntöihin eivät olleet suuria, mutta ne paransivat johtokunnan käytännön toimintaedellytyksiä ja vahvistivat jäsenistön asemaa.

Samana vuonna koottiin yksien kansien väliin venekerhon toimintaa säätelevät asiakirjat eli satamasääntö, talvisäilytysohje, ympäristöohje ja uudistettu vartiointiohje.

KUN VENEKERHOA PERUSTETTIIN, koko Pikku Huopalahden alue oli vielä varsin alkutekijöissään. Taloja oli jo rakennettu, mutta rakentamaton maata ja rakennustyömaita oli yhä alueen eri puolilla. Niinpä nykyisestä veneiden talvisäilytysalueesta ei vielä ollut tietoa, vaikka sellainen oli asemakaavoihin piirrettykin.

Jo ensimmäinen veneilykausi päättyi kuitenkin yhteiseen veneiden nostoon ja talviteiloille asettamiseen. Ensimmäisen talven veneet olivat talvisäilytysalueella Mätäpuron reunalta lähellä putousta, missä pieni Lami-veneenikin ehti talvehtia. Seuraavan talven veneet olivat koivikon läheisyydessä lahden rannassa puolessa matkassa kohti Paciuksenkatua.

Hannu Siltala muistelee tuota paikkaa erityisesti siitä, että hänen veneestään varastettiin talven aikana iänikuisen vanhat vaijeriohjaushallintalaitteet. ”Taisi olla tilaustyö”, Hannu toteaa 10-vuotishistoriikissa.

Talven 1995 veneet olivat Siltalan mukaan ensimmäisen kerran suunnilleen nykyisellä paikallaan asukastalo Tapanilan aseman vieressä, vaikka itse asema ei silloin vielä ollut noussut. Aita talvisäilytysalueen ympärille valmistui vuonna 1997. Pari venekerhon ensimmäistä vuotta oltiin lippusiimojen varassa.

Sen jälkeen veneet ovat talvehtineet nykyisellä paikallaan. Yleensä kaikki veneet ovat mahtuneet alueelle, mutta viime vuosina tila on käynyt yhä tiukemmaksi, ja johtokunta on korostanut sitä, että ensisijalla ovat kerhon laiturissa kesäkaudella olevat veneet. Lisäksi joitain kerhossa aktiivisia, lähinnä Ramsaynrannan laiturissa veneitään pitäviä veneilijöitä talvisäilyttää alueella veneensä, joille ei ole kesäsataman lähellä tai muualla talvehtimispaikkaa.

LIIKUNTAVIRASTON merellinen osasto on jokakevääisissä tarkastuksissaan todennut alueen vuosittain jopa esimerkillisen siistiksi kaupungin talvisäilytysalueiden joukossa. Mainittiinpa se vuonna 2004 jopa parhaiten hoidetuksi koko kaupungissa.

Aika ajoin jotkut alueen vieressä olevat asukkaat ovat kuitenkin valittaneet alueesta aina Merelliselle osastolle asti muun muassa maisemallisiin syihin vedoten. Yh-

tenä vuonna valitus johti kolmen ison veneen poistoon talvisäilytysalueelta. Vuonna 2011 eräs asukas valitti kaikesta mahdollisesta: venepressuista ja trailereista aina autolla ajoon satamassa.

Osastopäällikkö **Ari Maunula** vastasi asukkaalle johtokunnalta saamiensa evästyksen pohjalta, eikä asiasta ole sen jälkeen kuulunut.

Talvisäilytysalue on laitettu kuntoon talven jäljiltä keväisillä pukkitalkoilla, joissa pukit on koottu yhteen kasaan ja peitetty pressulla. Viime vuosina trailerien määrä veneilijöiden käytössä on lisääntynyt ja samalla pukkien määrä vähentynyt. Pukkikasa on pienentynyt, ja trailerit on työnnetty siistiin riviin alueen reunoille. Liikuntavirasto sallii trailerit kesäaikaan alueella, mutta ei veneitä, jotka pitää poistaa sieltä kesäkuun alkuun mennessä.

Alueen vuokrasopimuksen pituus on vaihdellut, mutta yleisimmin se on ollut kolme vuotta kerrallaan. Poikkeuksellisen pitkä kuuden vuoden vuokrasopimus syntyi kesällä 2003. Kesällä 2012 sopimukseen haettiin jatkoa vähintään kolmeksi vuodeksi. Sopimuksen solmiminen on yleensä onnistunut helposti, mutta sen varmistamiseksi aluetta on kuitenkin pidetty kerhossa ”kuin kukkaa kämmenellä”.

Alueella maa on painunut viereisen urheilukentän tapaan. Siksi olemme useana vuonna saaneet siihen Liikuntavirastolta sora- ja painaamaa peittämään. Sekin tosin palautuu aina jonkin ajan kuluttua. Kaupungilla on suunnitelmia painautuneen alueen korjaamiseksi, mutta sen toteutuminen on toistaiseksi antanut odottaa itseään.

Viime vuosina syystalut ovat tulleet enemminkin säännöksi kuin poikkeukseksi lahdella. Vesi on noussut laitureiden päälle, ja veneiden köydet ovat kiristyneet. Yh-

tenä talvena 1990-luvun lopulla vesi nousi aina talvisäilytysalueelle saakka, ja alueella piti kävellä tarkastuksia tekemässä saappaat jalassa, koska vettä oli paikoin liki polveen saakka. Myöhemmin Liikuntavirasto kyseli kirjeellä venekerhoilta keinoja tulevien tulvien estämiseksi.

Kaupunki ja kerho itse ovat siistineet aluetta reunustavia puita ja pensaita.

Viime vuosina alueelle on kevätkokousten yhteydessä tilattu jätelava Kuljetus Hellsténiltä. Lavalle onkin kertynyt runsaasti tavaraa, kuten rikkinäisiä pressuja ja hylättyjä pukkeja. Syksyisin on korostettu oikean ja turvallisen telakoinnin merkitystä.

Ympäristövastaava **Erkki Heliö** on huolehtinut siitä, että kevät- ja syyskuukausien yhteydessä tarvittavat jäteasiat löytyvät alueelta. Vuonna 2006 hän pyysi yhden ylimääräisen 600 litran sekajäteastian alueelle kahden aikaisemman astian lisäksi, koska jätemäärä yhä lisääntyi. Samana vuonna Erkki totesi puutteita öljyjätteen lajittelussa. Keväällä 2012 Liikuntaviraston merellinen osasto tiedusteli kerholta mahdollisuutta käyttää aluetta tukikohtana ja varastoalueena mahdollisen öljyvahingon sattuessa, mihin johtokunta vastasi myönteisesti.

Vuonna 2010 talvisäilytysmaksu määrytyi ensimmäistä kertaa veneen pituuden perusteella. Erkki Heliö laati osavasti ja nopeasti taulukon muista venekerhoista keräämiensä vertailutietojen perusteella. Hän mittasi kaikki veneet, ja maksukuittiin kirjattiin summa veneen pituuden mukaan.

YHTEISET VENEIDEN nosto- ja laskupäivät ovat vuosittain kerhon alusta lähtien olleet sellaista hyvää jäsenpalvelua, jota kaikki kerhot eivät tarjoa. Paikalle on tilattu veneitä nostamaan ja laskemaan nostoauto. Nosturiautolla ovat ajaneet paikalle pit-

kään aiemmin muun muassa Kuljetusliike A. Nordstöm Oy sekä viime vuosina **Jari Tamminen** ja **Mika Nordström**. Pienemät veneet on vedetty autoilla ja trailereilla. Alkuvuosina veneitä vedettiin muun muassa **Markku Koskisen** ”pelillä”, ja sen jälkeen kuljetusvastaava Petri Kärkkäisen trailerilla, jonka hän osti kerholta omaksi vuonna 2008. Veneiden lasku- ja nostopäivät ovat sujuneet hyvin, ja talkoopaakin on veneille löytynyt. Aina on kuitenkin pientä odottavaa jännitystä ilmassa.

Kerhossamme kiitettävää on sekin, että talkoolaisille on aina tarjottu syötävää ja juotavaa – se on yksi arvostettuja venekerhoon kuulumisen etuja. Usein tarjolla on ollut maukas lohisoppa, jonka on laittanut aseman vastaava emäntä. Monelle on jäänyt mieleen erityisesti Kari Lindholmin nyt jo edesmenneen äidin ”sydämellä” hauduttama kunnan vanhanajan hernesoppa runsaine sattumineen.

VENEKERHO ON ALUSTA ALKAEN pyrkinyt hyvään jäsenpalveluun veneilyharrastuksen edistämisen ohella. Tärkeä osa palvelua on ollut veneiden huoltoon ja ylläpitoon liittyvien teknisten valmiuksien ylläpitäminen. En usko olevani paljon väärässä todetessani, että tänä päivänä nuo palvelut ovat lähellä venesatamien parhaimpia Helsingissä – lähellä veneitä ja satamaa.

Vuonna 1998, innokkaan ja yritteliään satamakapteenin ja varapuheenjohtajan Vesa Forssin (1997–99) aikana, saatiin Tapanilan aseman läheisyyteen vesi- ja sähköpisteet rantaan. Vesi- ja sähköpisteet tulivat myös Tapanilan aseman kulmaan, mistä johdot ja letkut vedettiin talvisäilytysalueelle.

Tekniset palvelut parantuivat yhä huomattavasti, kun **Jukka Pohjola** tuli kerhoon

Pikku Huopalahden saadaan veneväylä

Kesällä 1995

Nykyinen talvisäilytyspaikka Tapanilan aseman vieressä otetaan käyttöön.

Syksyllä 1995

Tapanilan asema valmistuu nykyiselle paikalleen.

1996

Venekerho saa luvan käyttää Tapanilan aseman eteistä vartiointitukikohtana. Eteinen on ollut käytössä siitä lähtien lukuun ottamatta veneilykautta 2009, jolloin Tapanilan aseman laittia oli remontissa. Tuolloin vartiointitukikohtana oli asuntovaunu.

1997

Talvisäilytyspaikan ympärille rakennetaan aita.

” Venekerhon tarkoituksena on yhdessä paikallisen asukasyhdistyksen kanssa kehittää merellistä toimintaa...

Benita Sjögren ja Tarja Toumi kirjoittavat talvisäilytyspöytäkirjoja pöydässä nostopäivänä lokakuussa 2009.

vuonna 2006, ”kääri hihat” ja ryhtyi hommiin. Jukka on esimerkki pyyteettömästä tekijämiehestä, joka on venekerhoille ja muillekin yhteisöille kullannarvoinen. Vuonna 2007 tuli ensimmäinen työkalulaatikko alueen nurkkaan. Sen teki Jukan yhteistyökumppani, venekerhon jäsen **Kari Angeria**.

Laatikko oli päältäavattava, ja siksi sieltä oli hankala kurkottaa tarvikkeita. Kun lisäksi laatikon kansi alkoi haurastua, päätettiin se uusia. Uusi, edestä avattava, tilava laatikko oli käytössä veneilykaudella 2010. Siellä on myös hyvä Jukka Pohjolan hankkima varustus ja liikkeen tunnistava valaistus. Varustelu on varsin hyvä ja riittävä veneiden perushuoltoon ja palvelee myös alueen talloissa.

Veneily kaudeksi 2008 saimme merkittävän parannuksen, kun Jukan ja Karin yhteistyöllä vesi- ja sähköpisteet vedettiin talvisäilytysalueelle portin viereen. Jukka hoiti luvat kuntoon, ja hankki uudet vesihanat uuteen tolppaan ja rantatolppaan. Vuonna 2010 Jukka Pohjola asennutti sähkötolpan A-laiturille ja korjautti satamaan johtavan tien painaumat asfaltissa. Sähköllä onkin ollut käyttöä myös veneilykauden aikana.

VENEKERHON VIESTINTÄ on varsinkin viime vuosina perustunut hienosti sanottuna monikanavaisen viestintään. Jäsenkirjeet pari kertaa vuodessa ovat alusta saakka olleet viestinnän runko. Niissä johdotonta on kertonut keskeiset, tulossa olevat asiat, kuten lasku- ja nostopäivien järjestelyt, tulevat retket ynnä muut. Muita viestin-

nän kanavia ovat olleet oma lehti, ilmoitustaulu, verkkoviestintä ja suullinen viestintä. Ensimmäinen ilmoitustaulu talvisäilytysalueelle saatiin vuonna 2001. Ilmoitustaulu kului merellisessä ulkoilmassa, ja uusi ilmoitustaulu saatiin vuonna 2008. Petri Kärkkäisen kontaktin ansiosta taulu valmistettiin Haagan ammattikoulussa. **Jouni Suolanen** ja **Tapani Voutilainen** noutivat taulun keväänä kauniina päivänä ja teettivät siihen lukon Kari Lindholmin vinkkaamassa vantaalaisessa lukkoliikkeessä sekä asensivat taulun nykyiselle paikalleen koivujen katveeseen. Selväpiirteinen ammattikoulun oppilaiden tekemä taulu on palvellut hyvin, halveksien sisään pyrkivää kosteutta.

Vuonna 2001 saatiin myös ensimmäiset omat www-sivut internettiin. Sivuja ovat vuosien varrella päivittäneet ainakin **Jari Maunu** ja **Anssi Vienola**. Jukka Pohjola aloitti hankevastaavana hallituksessa vuonna 2008, ja hänen vastuulleen tuli myös verkkosivujen ylläpitäminen. Jukka uudistutti koko sivuston niin, että siellä ovat nyt kaikki tarvittavat tiedot jäsenistä, veneistä, vartiovuoroista, laskutuksesta ynnä muusta.

VENEKERHON TIEDOTUSLEHTI on ilmestynyt 10-vuotisjulkaisusta vuonna 2002 lähtien liki vuosittain paria välivuotta lukuunottamatta. Kerhon aloittaessa puheenjohtaja Tapani Valtakarinen johdolla julkaisiin myös yksi vastaava, A5-kokoinen tiedotuslehdyyttä. Lehti on vaatimattomuudessaankin palvellut tarkoitustaan tiedotuskanavana ja jäsenistön yhdistäjänä.

10-vuotisjulkaisussa puheenjohtajien tervehdysten joukossa **Jussi Seppälä** pohti kysymystä Miksi veneilemme? Itse muistelin monivaiheista ja tunteikasta Luvia-fiskarini hankintaa. **Eero Hämäläinen** kertoi aiheesta Kun kalahullu veneen osti. **Kaisa Potila** kertoi oikukkaan Wallas-lämmittimen toiminnasta ja sen huollosta. Vuosien varrella Kaisa on ilahduttanut lukijoita matkakertomuksillaan aina Ahvenanmaata myöten.

10-vuotisjulkaisua olivat ajamassa ja toteuttamassa aktiivisesti silloinen puheenjohtaja Matti Pasanen ja hallituksen jäsen Tapani Voutilainen. Itse tulin Tapanin pyynnöstä mukaan venekerhon käytännön työhön juuri lehden kautta oltuani liki kymmenen vuotta kerhossa kalastava rivijäsen. Vuoden 2004 lehdessä oli useampia kirjoittajia. Anssi Vienola antoi vinkkejä Helsingin lähisaarissa retkeilyä ja Erkki Heliö selvitti venepohjamaalien muuttuneita määryksiä.

Vanhoja lehtiä löytyy yhä venekerhon huoneen varastosta. Lehteä on avustanut myös muun muassa **Pirjo Craig** ja hänen **Meri**-tyttärensä ruokavinkein, runoin ja piirroksin.

Lehdistä kannattaa erityisesti mainita myös vuoden 2010 syksyllä toteutettu ensimmäinen Loki-lehti, jonka tekivät oppilastyönä tämänkin lehden toimitussihteeri **Seija Suihkonen** ja **Erkka Malkavaara** sekä Jouni Suolanen päätoimittajana. Aikakauslehtimäisessä julkaisussa oli lukuelämyksinä monia artikkeleita venekerhoa lähellä olevista aiheista.

Tapanilan asema on mieluisa kokous- ja tapaamispaikka. Veneet on nostettu talviteloille syksyllä 2010. Aurinko paistaa, ja nyt voi ottaa vähän rennommin.

VENEILY AJOITTUU SUOMESSA kesäkauteen niin, että eniten veneitä viipottaa väylillä keskikesän kauniiden lomasäiden aikaan. Veneet ovat kuitenkin vedessä usein jopa puolikin vuotta. Usein tulee mieleen, että voisipa koko tuon ajan aktiivisesti veneillä, mutta toki kurjat kelit ja Suomen säät tulevat usein vastaan, eikä vesille tee mieli lähteä. Etelä-Euroopassa veneily on säiden suhteen helpompaa, mutta sieltä ei taas löydy Suomen etelärannikon maailman parhaaksi keuhuttua saaristoa.

Veneilijän kautta jaksottavat veneiden laskut ja nostot sekä niiden vaatimat järjestelyt. Venekerhoissa kausi huipentuu kauden päättäjäisiin. Pikku Huopalahden venekerhossa pidettiin jo ensimmäisenä veneiden nostopäivänä sittemmin perinteeksi muodostuneet ohjelmalliset veneilykauden päättäjäiset. Erona aikaisempaan on se, että viime vuosina päättäjäiset on erotettu nostopäivästä ja pidetty erikseen myöhemmin, jolloin ne ovat toimineet samalla pikkujouluina.

Kausien 1993, 1994 ja 2000 päättäjäiset pidettiin satamaravintola Tilkanrannassa, 1995–1996 leikkipuisto Viirin tiloissa, 1997–1999 ja 2001 asukastalo Tapanilan asemalla. 2000-luvulla päättäjäiset on kultaaltaan pidetty venekerhon tukikohdassa Tapanilan asemalla. Ensimmäistä kertaa kauden 2001 päättäjäiset jäivät pitämättä. Vuoden 2008 päättäjäiset siirtyivät seuraavan vuoden puolelle, jolloin helmikuussa pidettiin yhdistetty koulutus- ja päättäjäisilaisuus. Koulutusosiossa Jukka Pohjola esitteli

venesähköasioita, Erkki Heliö kertoi ympäristöasioista ja Petri Kärkkäinen katsastuksesta. Marraskuussa 2008 johtokunnan jäseniä osallistui Suomen veneilyliiton 70-vuotisjuhliin Kalastajatorpalla.

Ohjelma on musiikillisesti vaihdellut itse tuotetuista yksin- ja yhteislaulusta ammattibändeihin. Vuonna 2003 päättäjäisissä viihdytti hanuristi **Sini Kortelainen** ja Sininen Huvimaja orjesteri. Hannu Siltala muistaa erityisesti vuonna 2000 edesmenneen johtokunnan jäsenen **Risto Kuosmasen** tietokilpailut, arkkitehti Matti Visannin esitelmän Pikku Huopalahden suunnitteluperiaatteista sekä Eero Hämäläisen esitelämä Mätäojan edellytyksistä lohijoeksi. Eero on myös viime vuosina jaksanut ilahduttaa juhliloita kalakuvilleen ja värikkäällä kerronnallaan. Jussi Seppälän navigointikysymykset olivat veneilykursseja käymättömälle Hannulle haastavia: ”Ajattelin uskaltaako enää tuulilasiveneellä Porsasta pidemmistä merimatkoista haaveilla”, Siltala pohti.

Myös viime vuosina ohjelmakirjona on toistunut musiikki, joka on ollut sekä elävää eri soittimilla esitettyä ja laulettua että levyiltä kuuluvaa. Vuonna 2011 soitettiin merimiesvalseja ja -lauluja. Merelliseen teemaan sopivasti ruokapuolella tarjolla oli aseman vastaavan, projektsihteeri **Arja Hietalan** tarjoama jouluisen saaristolaispöytä.

Musiikkia ovat soittaneet muun muassa musiikinopiskelijat, ja **Mika Torppala** levyjä. Viime vuosina Petri Kärkkäinen on toiminut jouhevana karaokeisäntänä ja juhli-

” Hannu varasi kerhohuoneen, ja perustava kokous oli sitä myöten selvä.

en juontajana. Joulupukin naamion takaa-kin on kuulunut Petrin ystävällinen ääni, kun joulupukki on illan edistyttyä jakanut osallistujien tuomat lahjat. Musiikin tahdisa on illan mittaan myös tanssahdeltu, kun tunnelma on jouluisen juomien siivittämänä kohonnut kohti jo sinällään tunnelmaa luovan, vanhan Tapanilan aseman hirsitalon kattoa.

Ruokailun menu on vuosien varrella vaihdellut itse tehdyistä salaateista ja antimista ravintolan tai pitopalvelun tuotteisiin. Pitkään venekerholla on ollut sellainen onni, että aseman vastaava on suostunut laittamaan venekerholaisille päättäjäisateriat, jotka ovat olleet varsin maittavia ja viime vuosina myös jouluisia. Kiittäminen on **Minna Kermania**, **Jaana Lindevallia**, **Kaija Vanhasta** ja Arja Hietalaa. On ollut iso asia saada heiltä maittavia aterioita.

TAPANILAN ASEMA valmistui 1996. Talo siirrettiin hirsi hirreltä Tapanilasta nykyiselle paikalleen, johon se sopiinkin erittäin hyvin. Asema on suosittu monenlaisten tapahtumien järjestämisessä. Myös ohikulkijat piipahtavat talolla usein muun muassa tiistaikeiteillä tai tutustumassa taidenäyttelyyn.

Kesällä 1997 venekerho teki Kytösuontien pysäköintiyhtiön kanssa vuokrasopimuksen Tapanilan aseman eteisen käyttämisestä vartiointitukikohtana, jona se on siitä lähtien toiminut veneilykausien ajan. Kesällä 2009 tilapäisenä vartiointitukikohtana Tapanilan aseman lattian uusimisen ajan

toimi Petri Kärkkäisen alueelle toimittama asuntovaunu.

SATAMAMME ON siitä poikkeava, että se toimii aitaamattomana asutuksen keskellä – se luo ikään kuin luonnostaan yhteistä olemista veneilijöiden ja veneettömien asukkaiden kesken. Parhaimmillaan asukkaat ”vartioivat” satamaa ympäröivien talojen parvekkeilta. Itsekin löysin alkuvuosi-
na kerran kadonneet aivot parvekkeelta annetun vinkin perusteella. Samalla avoin satama altistuu röyhkeille varkaille päiväsaikaan, kun öisin satamaa vartioidaan jokaisen venepaikan haltijan vartioidessa kaksi yötä veneilykauden aikana.

Ilkivaltaa ja varkauksia on esiintynyt aina silloin tällöin, mutta ei onneksi kovin usein. Kesällä 2003 kohdistui varkausyritys kahteen kerholaisen veneeseen, mutta veneet saatiin takaisin samantien kerholaisten valppauden ansiosta. Samana vuonna rannassa oli luvattomia veneitä. Silloinen tarkka vartiopäällikkö Anssi Vienola esitti ajatuksiaan vartiointista puheenjohtaja Matti Pasaselle:

”Munkan kerholla on vartiointiliike, joka tarkistaa ennen jokaisen vartiovuoron alkua, että vartija on paikalla ja että hän on selvinpäin. Mikäli jompikumpi ehdoista ei toteudu, seuraa varoitus ja toisesta samantalaisesta kerhosta erottaminen. Mikäli vartija ei ole selvinpäin, hankkii vartioliike paikalle varavartijan, joka suorittaa tehtävän. Mielestäni vartiointiin tulee perustua omaan tahtoon ja jokaisen kerholaisen tulisi kokea vartiointi, ei velvollisuutena, vaan oikeutena kerhon toiminnan kannalta.”

Lukitsemattomana pidetty kerhovene alkoi liikkua kesäisin luvattomasti rannasta, ja se jätettiin milloin minnekin. Kerran itse-

D-laituri Tapanilan aseman edessä valmistui vuonna 2007. Pikkukuvassa alla ranta on ennen D-laiturin valmistumista.

Pikku Huopalahden venekerho liittyi Suomen Veneilyliittoon.

Satamaan saadaan vesi- ja sähköpisteet.

Venekerho saa oman lipun ja uuden haavanlehti-logon.

Myös veneiden katsastustoiminta alkaa. Ensimmäisinä katsastuskoulutuksen kävivät satamakapteeni Vesa Forss ja varasatamakapteeni Matti Pasanen.

Kaisa Potila on ollut jo vuosia venekerhon aktiivijäsenä.

Matti Pasanen oli venekerhon kommodorina vuosina 2002–2005.

1998

1999

Talvisin satamassa on hiljaista. Vuoden 2010 talvi oli erityisen luminen.

kin hain sen Kalastajatorpan uimarannalta, missä se oli puolillaan vesilastissa. Veneessä oli biljardikepistä kyhätty onki. Peli- tai olutporukka oli ilmeisesti saanut mielestään hyvän idean lähteä onkimaan.

Syksyllä 2010 luultiin kerhoveeneen kadonneen lopullisesti, mutta seuraavan vuoden keväällä sain soiton meilahtelaiselta asukasaktiivilta: kerhoveenemme oli löytynyt Seurasaaressen kaislikosta. Petri Kärkkäinen nouti sen kuorma-autollaan ja toi talvisäilytysalueelle. Vene oli muuten kunnossa varusteineen. Peruin poliisille tekemäni varkausilmoituksen.

Sen jälkeen kerhoveene on pidetty lukittuna. Sen voi avata kerholaisten käyttöön kerhon avaimella.

Vuosi 2012 alkoi synkästi, kun vuoden ensimmäisinä päivinä talvisäilytysalueelta varastettiin neljä uudenkarheaa moottoria ja pari potkuria. Kesäkausi alkoi sekini perä-

moottorivarkaudella ja kymmenien litrojen polttoainevarkaudella.

Vartiointissa oli kerhon ensimmäisinä vuosina kasvukipuja ja muun muassa vartiovuorojen laiminlyöntejä esiintyi jonkun verran. Siksi johtokunta joutui laatimaan yksityiskohtaiset ohjeet vartiointista. Noista ajoista vartiointi on kehittynyt parempaan suuntaan, joskin silloin tällöin on esiintynyt asiattomuuksia, kuten vartiossa nukkumista tai vartiokierrosten laiminlyöntejä, jolloin ilkeältä on iskenyt – esimerkiksi C-laiturissa rikottiin veneiden tuulilaseja yhtenä kesänä.

Kesäksi 1996 hankittiin vartijan turvaksi ja paikallaolon kontrolloimiseksi kerholle kännykkä, johon muun muassa vartiopäällikkö Kuosmanen teki parina ensimmäisenä kesänä tarkastussoittoja. Kännykästä luovuttiin 2000-luvun loppuvuosina, koska kaililla on jo omat kännykät. Kuosmasen jäl-

keen vartiopäällikkönä toimi Markku Koskinen, hänen jälkeensä Anssi Vienola ja sitten Kari Lindholm. Kaudella 2011 kerho sai yhdestä kerhon perustajajäsenestä eli Reima Variksesta jämäkän, mutta asiakasystävällisen vartiopäällikön. Vartiointi onkin Reiman aloitettua tehostunut. Petri Kärkkäinen varavartiopäällikkönä on muun muassa junaillut tarvittaessa varavartioita estyneiden kerholaisten vuoroja paikkaamaan.

PULMANA OLI PITKÄÄN se, että kaikki kerhon asiapaperit, toimistoynnä muut tarvikkeet olivat levällään lähinnä johtokunnan jäsenten hoteissa. Oma tilaa oli yritetty saada pitkään siinä kuitenkaan onnistumatta.

Vuonna 2005 neuvoteltiin ensimmäisen kerran tiloja hallinnoivan Isännöitsijäkonttori Oy:n kanssa oman tilan saamisesta

ta Tapanilan asemalta. Neuvottelut johtivat tulokseen niin, että seuraavana vuonna (2006) saimme aluksi kaappi- ja varastotilaa talon yläkerrasta. Seuraavana vuonna alikirjoittaneen yhdessä Tapani Voutilaisen kanssa osallistuessa asukastalon talkoisiin, meidät ohjasi vastapäiseen, entistä tilavampaan huoneeseen asukastalovastaava Jaana Lindevall ja Asukas yhdistyksen puheenjohtaja **Kenny Hytönen**. Huone on ollut kerhon käytössä siitä lähtien.

Tilojen saamisessa auttoi varmasti sekin, että Jouni Suolanen tunsu entuudestaan Isännöitsijäkonttorin perustajan ja omistajan **Pentti Laitisen**, joka toimi pitkään myös Isännöintiliiton puheenjohtajana. Nyt yrityksessä Tapanilan asemasta vastaa Pentti Laitisen tytär, kiinteistöjohtaja **Riitta Uotila**, jonka kanssa olemme asioineet hyvässä hengessä Tapanilan asemaa koskeissa asioissa.

Toistaiseksi suullisella sopimuksella käytössämme olevassa huoneessa on pidetty monet johtokunnan kokoukset. Sinne on hankittu toimistotekniikkaa, kuten tietokone ja tulostin-kopiokone, joista on ollut suurta apua yhdistysbyrokratian pyörittämisessä. Tila on pysynyt siistinä ja hyvässä järjestyksessä. Kaisa Potila toi tilaan räsymatot ja luovutti ensimmäisen venekerhon lippunsa huoneen seinää koristamaan. Kaisan isä **Jukka Potila** luovutti haltuunsa saaman solmutaulun. Kerhon jäsenenä muutamana vuonna ollut, muun muassa oman moottoripurjehtijansakin aikanaan rakentanut taitava **Eero Ahtola** toi kerholle näyttäviä Suomenlahden karttoja.

KESKEISIÄ PARANNUKSIA venekerhossa oli ponttoonien päällä lepävän D-laiturin saaminen Tapanilan aseman eteen.

Aiemmin laiturina oli toiminut kivinen ranta, jonka kiviin veneiden keulat usein hakkasivat ikävin seurauksin. Lisäksi veneisiin nouseminen oli rannasta varsin hankalaa. Vuonna 2007 laituria oli asennettuna paikoilleen ja toimi ensimmäistä kauttaan. Se herätti heti ensimmäisenä kautena paitsi veneilijöiden kiinnostuksen myös asukkaiden myönteisen ihmettelyn – onpa laituria kävellyt jokunenkin äiti lastenvaunuihin isäntiensä ulkoiluttamista koirista puhumattakaan.

Laituria oli kaivattu kerhossa jo pitkän aikaa. Vuonna 2003 puheenjohtaja Matti Pasanen oli yhteydessä Merellisen osaston osastopäällikköön **Heino Mikkoseen**. Kaupunki suhtautui myönteisesti, mutta ei ollut halukas kustantamaan laituria kokonaan. Lisäksi liikuntalautakunnan piti hyväksyä laiturin, koska rantaviiva muuttui sen takia.

Johtokunnan jäsenet sisustusarkkitehti **Jouni Leino** ja **Kari Jussila** laativat piirustukset uudesta laiturista. Hanke ei kuitenkaan edennyt, vaikka Mikkonen ja Liikuntaviraston päällikkö **Anssi Rauramo** olivat pohtineet laiturin ottamista vuoden 2004 budjettiin. Syksyllä 2003 Heino Mikkonen oli todennut, että venekerho voi rakentaa laiturin omalla kustannuksellaan. Vuonna 2004 Liikuntavirasto otti kuitenkin kielteisen kannan kerhon esittämiin piirustuksiin vedoten siihen, että olevia rakenteita ei saa jatkaa uusilla rakenteilla. Samalla virasto esitti omaa ratkaisuaan, jossa alimman kiviportaan ylitse pultattaisiin noin 0,5 metrin lippa veneiden kiinnittämiseksi.

Vuonna 2006 Liikuntavirasto oli muutamaa vuotta aiemmin jälkeen valmis rakentamaan laiturin. He tekivät sen omalla kustannuksellaan. Toki venepaikkojen vuok-

Puheenjohtajat

- Tapani Valtakari 1992–1994
- Kaj Grönroos 1994–1997
- Hannu Poikonen 1997–1998
- Jussi Seppälä 1998–2000
- Tero Aura 2000–2002
- Matti Pasanen 2002–2005
- Jouni Suolanen 2005–

Perustajajäseniä

- Hannu Siltala
- Reima Varis
- Tapio Purhonen
- Sakari Väliahde
- Eelis Juntunen
- Jorma Marttinen
- Pekka Kataja
- Erkki Tolsa
- Jari Niemelä
- Seppo Leminen
- Osmo Simberg
- Risto Rämö
- Markku Sivenius

Venekerho saa ensimmäiset omat internet-sivut. Sivut uudistuvat vuonna 2008.
www.phvk.fi

2001

Venekerho täyttää 10 vuotta

elokuussa 2002

Poijupallot väylämerkeiksi puisten reimareiden tilalle.

2005

Katsastaja Petri Kärkkäinen kirjoittaa katsastuspapereita kuntoon.

Talvisäilytysalueen säilytyslaatikko on ollut kovassa käytössä.

Kauden päättäjäiset ja pikkujoulut ovat aina syksyllä. Vuonna 2009 lahjoja joulupukin kanssa pääsi jakamaan myös kommodori Jouni Suolanen.

Isojen veneiden nosto- ja laskutapahtumat keväisin ovat näyttäviä katsella ja suosittuja kerholaisten keskuudessa.

Ruut Karonen tekee talvisäilytys sopimuksia vuonna 2005.

Veneiden lasku- ja nostotapahtumissa on aina tarjolla hyvää ruokaa ja juomaa talokkailille. Tapahtumat nostavat yhteishenkeä kerhossa.

rat kohosivat laiturin takia jonkun verran.

Laituria hilattiin jo loppusyksyllä 2006 kahdessa osassa paikoilleen. Kevätjälle laskettiin massiiviset betonivalut. Suurin osa venepaikoista oli noin parin metrin levyisiä. Leveämpiä paikkoja tuli kahdeksan. Kaisa Potila laati paikkajaon uusiksi. Satamaan tuli venepaikkoja yhteensä 66, kun venepaikat putouksen toiselta puolelta poistettiin.

”Oli se viimeisyksinen puhelu semmoinen, etten vähään aikaan osannut Liikuntaviraston Heino Mikkoselle mitään sanoa. Hän kun soitti ja tokaisi, että tehdäänkö Tapanilan aseman edustalle käyttäjystävällisemmät laiturit! Tätähän me olimme kaikki jo vuosia toivoneet”, Kaisa Potila kirjoitti vuoden 2007 venekerhon julkaisussa.

Aisapaikkojen myötä vanhat poijut vapautuivat, ja ne myytiin alueen asukkaille. Satama alkoi palvella jäseniä huomattavasti aikaisempaa paremmin. A-, B- ja C-laitu-

rien poijukettingit oli uusittu pari kesää aikaisemmin. Edelliset olivat ruostuneet liki poikki. Veneväylä oli poijutettu sinivalkoisin pyörein poijuin. Kelpasi lahdella nyt ajella uuteen laituriiin!

VENEKERHON JOHTOKUNTA on alusta asti kokoontunut tarpeen mukaan. Viime vuosina kokouksia on ollut noin seitsemän veneilykauden aikana. Kokoustahti on kiihtynyt keväällä ennen uuden kauden alkua ja rauhoittunut vuoden loppua kohden.

Kokousten välillä on pidetty lukuisia pienempien työryhmien ynnä muita työtöypisiä tapaamisia. On osallistuttu erilaisiin virkamiesten ja sidosryhmien tapaamisiin ja katselmuksiin. Puheenjohtaja Suolanen on osallistunut pari kertaa Helveneren kokouksiin. Helvene on helsinkiläisten veneilyseurojen yhteistä etua ajava vapaamuotoinen yhteiselin. Keväällä 2012 Suolanen osal-

listui myös Suomen Purjehdus ja Veneilyn kevätiliittokokoukseen. Tällaisiin tapaamisiin osallistuminen on tärkeää myös pienemmille venekerhoille, koska kokouksissa kuuluu helposti isompien seurojen ääni esimerkiksi luottamustehtäviä jaettaessa.

Sääntömääräiset vuosikokoukset on pidetty keväisin yleensä maaliskuun loppuun mennessä. Kerran on jouduttu pitämään ylimääräinen vuosikokouskin tilinpäätöksen myöhästyttyä. Kerran on vuosikokouksessa äänestetty puheenjohtajasta. Se oli vuonna 1998. Lisäksi joitakin suuntaa-antavia käsiäänestyksiä on myös tehty.

Vuosikokoukset ovat keskeinen vaikuttamisen ja tiedonsaannin paikka kerhon asioista jäsenistölle. Siihen nähden niihin on osallistunut melko vähän jäseniä. Tämän vuoden 2012 vuosikokouksessa osallistujia oli kuitenkin ennätykselliset lähes parikymmentä.

Vaihtuvuus johtokunnassa on yleensä ollut melko vähäistä, mutta sitä on ollut, mikä on-

kin tärkeää. Uudet johtokunnan jäsenet tuovat usein mukanaan uutta osaamista ja aktiviteettia. Esimerkiksi vuonna 2003 johtokunnasta jäivät pois vuoden 2001 puheenjohtajanakin toiminut Tero Aura sekä **Kimmo Kettunen** ja Jari Maunu. Tilalle tulivat Anssi Vienola ja nykyinen ympäristövastaava Erkki Heliö. Sihteeriksi valittiin vuodesta 2005 lähtien puheenjohtajana toiminut Jouni Suolanen.

Seuraavana vuonna hallituksesta jäi pois pitkään siinä toiminut Markku Koskinen. Uusia jäseniä olivat liian nuorena joukostamme sittemmin poistunut iloinen seuramies **Tommi Vihavainen** ja vartiopäällikkönä toiminut Kari Lindholm. Vuonna 2005 uusina jäsenenä hallitukseen valittiin Pirjo Craig ja **Kari Järvinen**. Johtokunnan jäsenyydestä luopuivat Vihavainen, Vienola ja Jussila. Samana vuonna satamakapteenina aloitti entinen rahastonhoitaja Kaisa Potila. Rahastonhoitajana ja sihteerinä aloitti hallituksessa jo pitkään toiminut Tapani Voutilainen. Alijäämäiseksi painunut ta-

lous saatiin pian ylijäämäiseksi. Palautuksia saatiin lähes 2 000 euroa liikaa perityistä laiturimaksuista Tapani Voutilaisen reklamoidessa Liikuntavirastoa sekä liikaa perityistä jättemaksuista Erkki Heliön reklamoidessa Lassila & Tikanojaa.

Vuonna 2006 johtokuntaan tulivat uusiina jäseninä **Osmo Suhonen** ja Petri Kärkäinen. Petristä venekerho saikin pian osaan ja aktiivisen monitoimimiehen, jolle lankesi heti runsaasti vastuullisia tehtäviä, kuten kuljetusvastaavuus, katsastusvastaavuus ja varavartiopäällikön tehtävät.

Vuonna 2011 johtokunta sai uudeksi vartiopäälliköksi Reima Variksen ja jäseneksi **Timo Yli-Saaren**, joka on muun muassa vetänyt tikkakisoja venekerhon kalansavustusretkillä.

Toiminta johtokunnassa on ylipäättään ollut samanhenkistä – yhdistäähän kaikkia oma kerho ja veneily. Asioita on saatu edistettyä hyvin. Joskus on toki käyty kipakointakin keskusteluja ja erilaisia näkökohtia on

otettu huomioon yhteisiä päätöksiä tehtäessä.

Johtokunnan tukemasta toiminnasta kannattaa vielä mainita aktiivinen osallistuminen Helsingin yliopiston merihistorian opiskelijan **Sini Ylisaaren** venekerhomme dokumentointiin osana Helsingin veneilykulttuurin selvitystä. Tapaninpäivänä 2012 johtokunnan jäseniä vietti ”juhlakalun” Tapani Voutilaisen 70-vuotisjuhla ravintola White Ladyssa, johon osallistuivat myös Tapanin avopuoliso **Ruut Karonen** ja tytär **Emmi**.

KERHO EI OLE MITÄÄN ilman jäseniä ja toisaalta jäsenkunta on kerholle kaikki kaikessa. Jäsenten määrä on vähitellen pudonnut alun huippuluvuista. Sen jälkeen on taiseen tahtiin vanhoja jäseniä poistunut omasta aloitteestaan tai poistettu maksurästien takia. Muutama vuosi sitten ”paperijäsenet” karsittiin rajulla kädellä pois. Jäsenmäärä kävi 2000-luvun loppupuolella 70 tietämässä, mutta on sen jälkeen taas alkanut kasvaa, ja se on tänä päivänä jo yli 80.

D-laituri valmistuu.
Satamassa on nyt 66 venepaikkaa.

Venekerho saa oman huoneen Tapanilan asemalta.

Venekerho saa oman työkalulaatikon.

Vesi- ja sähköpisteet talvisäilytysalueelle valmistuvat.

Venekerho täyttää 20 vuotta
Kerhossa on yli 80 jäsentä.

2007

2008

Elokuussa 2012

Vuokraveneitä ja after ski -tyyppisiä palveluja

Tutkijat huomasivat, että veneala kaipaisi täysremonttia.

Turun yliopiston tutkija **Kaapo Seppälä** oli Ahvenanmaalla veneilemässä, kun keskustelu kääntyi venealaan. Mukana ollut Helsingin kaupunkorakentamisen professori **Petri Parvinen** oivalsi, että venealalla on linnottauduttu vanhoihin liiketoimintamalleihin. Suomessa voi ostaa veneen, muttei veneilyä. Kun vene on myyty, on tarjolla korkeintaan moottorihuoltoa.

Miehet huomasivat, että veneen omistaminen on Suomessa vaikeaa. He tuumivat, että nykyveneilijöitä ja tulevaisuuden veneilijöitä sekä heidän palvelutarpeitaan on syytä tutkia. Näin käynnistyi tutkimushanke nimeltä Visio 2025. Siihen tulivat mukaan Turun yliopisto, Aalto-yliopisto ja Venealan keskusliitto Finnboat.

–Suomalaista venekauppaa voisi verrata suksikauppaan. Urheiluliike myy sukset, ja ostaja menee ja hiihtää niillä. Minä toivoisin, että venealan toimintaa voisi verrata laskettelukeskukseen, joissa on henkilökuntaa ja after ski -palveluita ravintoloihin, Seppälä sanoo.

KAIKKI VENEILIJÄT eivät edes tiedä, minne veneellä voisi mennä. Myös veneen ostaminen on hankalaa, ellei veneilystä ole aiempaa kokemusta. Lisäksi veneeseen liittyy ylläpito lankeaa omistajalle itselleen.

–Veneen huolto kuuluu veneilyyn. Jos joku ei sitä jaksa, niin annetaan ymmärtää, ettei veneily ole sun juttu, tutkija päivittelee.

Tutkimushankkeen ensimmäisessä osassa tehtiin kyselytutkimus nykyisille veneilijöille.

Tutkimustuloksista nousi esiin kolme veneilijätyyppiä: Rassaaja-Rane, Bengt-Åke ja Insinööri-Pasi.

–Tulevaisuudessa Rassaaja-Ranien määrä vähenee. Pasien ja ”Benkkujen” määrä taas lisääntyy. Heidät tulee huomioida, mikäli venealan liikevaihtoa halutaan kasvattaa. Kasvua saadaan juuri palvelujen kautta, sillä veneitä Suomessa riittää. Useimmat perinteisen veneilyn kannattajat veneilevät jo, Seppälä sanoo.

–Myös naiset ovat erittäin potentiaalinen kohderyhmä. Tällä hetkellä he kokevat, että veneily on miehinen laji, jossa asiat pitää oppia kantapään kautta. Naiset halusivat merille, sillä veneilyelämä kiinnostaisi heitä, mutta epävarmuus taidoista ja riskit eivät kiehto heitä. Naiset suhtautuvat kuitenkin muita myönteisemmin ohjattuun veneilyyn.

TUTKIMUSHANKKEEN toisessa osassa keskityttiin ei-veneilijöihin, eli maakrapuihin. Suurin osa hahmotti vesillä olon miellyttäväksi, mutta veneily jäi silti aloittamatta. Kun vastaajilta tiedusteltiin, mikä saisi heidät veneilemään, nousi yksi, peräti 80 kertaa toistunut vastaus ylitse muiden: lottovoitto!

Monet kokivat, että veneily on kallista, mutteivät osanneet arvioida sen hintaa. Vastaajat vetosivat siihen, että maksettavana on asuntolaina ja huomauttivat, että vene pitää omistaa itse.

Vastauksista piirtyi esiin myös mielikuva Rassaaja-Ranesta.

–Mutta kun venettä pitää huoltaa ja korjata... vastaajat sanoivat.

Täysin ulkoistettu ylläpito kiinnostaisi Seppälän mukaan erityisesti ”veneilemättömiä Benkkuja”.

Ei-veneilevät vastaajat valittivat ajan puutetta, sillä tarjolla olisi muitakin harrastusvaihtoehtoja. He eivät halunneet sitoutua vain yhteen harrastukseen. Myös veneilyn aloittamisen vaikeus nousi esiin.

–Veneilyharrastukseen kasvatetaan usein lapsuudesta asti, joten myöhemmin aloittamisen kynnyks on suuri. Moni kokee, että ”veneskeneen” täytyy ensin päästä sisälle.

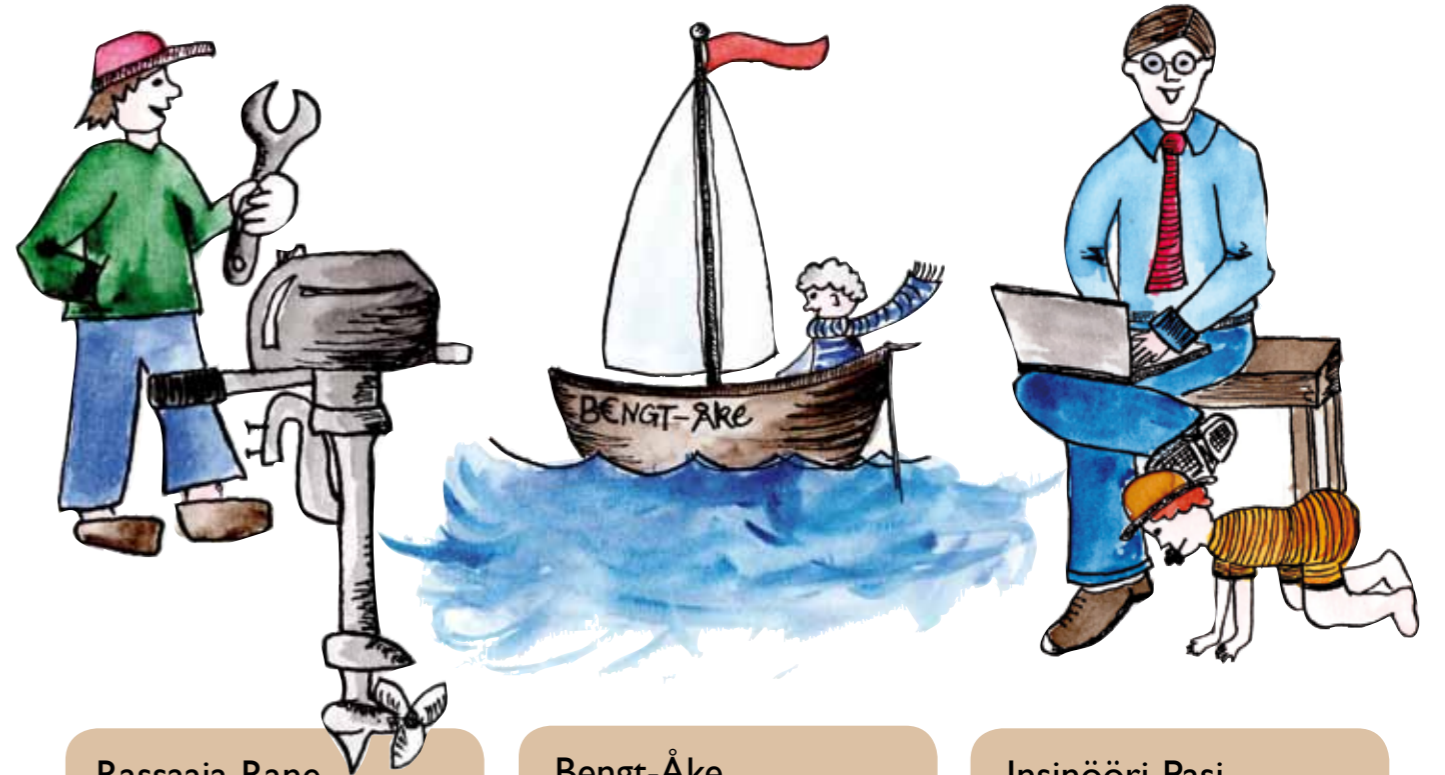
EI-VENEILIJÄT suhtautuivat vuokraveneisiin myönteiseksi.

–Pursiseuran sisällä voisikin olla yksityisiä yrittäjiä, Seppälä ehdottaa.

Hänestä veneen osaamiskonsepti on Suomessa aivan lapsenkengissä. Monissa maissa on mahdollista omistaa veneestä vaikkapa kymmenesosa. Tällöin venesongistakin saa vain kymmenesosan, mutta monille se riittää. Esimerkiksi Ruotsissa venepooli omistaa veneet, ja poolin jäsenet maksavat kuukausimaksua.

–Alalla tarvitaan lisää asiakaslähtöisyyttä ja sen miettimistä, mitä kaikkea veneily voisi olla. Yhdysvalloissa on muun muassa palveluntarjoajia, jotka laittavat veneet veteen tankattuina ja liimukorilla varustettuina. Kun veneajelu päättyy, henkilökunta vie tyhjät pullot pois.

–Tuollaista voisi kokeilla täälläkin, miksei myös Pikku Huopalahdessa pienehköillä, viisimetrisillä veneillä. Niillä pääsee jo hyvin pärjäämään, Seppälä ehdottaa.

Rassaaja-Rane

- Isoin veneilijäryhmä tutkimuksessa.
- Rane on ”tavallinen ihminen”.
- Hän on tee se itse -henkinen ja tekee kaiken veneisiin liittyvän omin käsin.
- Hän hyväksyy veneiden rassaamisen, koska näkee sen osana veneilyä pitipä hän siitä tai ei.
- Rane rassaa venettään jopa tullakseen osaksi veneyhteisöä.
- Venekerhon jäsenyys on hänelle tärkeä. Hän arvostaa kerhon nosto- ja laskupalveluja, eikä häntä haittaa, vaikka niissä pitää olla itse mukana.

Bengt-Åke

- Bengt-Åke erottuu Rassaaja-Ranesta siinä, että hänen tulotonsa on korkeampi ja hän on vanhempi.
- ”Benkuilla” on aikaa ja rahaa, mutta he ovat jo eläkeikäisiä. Esimerkiksi vierasvenesatamissa ei ole välttämättä sopivia laitureita, eikä veneistä pääse enää niin vain alas.
- Aiemmin Bengt-Åke on saattanut olla Rassaaja-Rami, mutta enää hän ei jaksaa ylläpitää esimerkiksi purjevenettä.
- ”Benkkua” haluaisi yhä veneillä, mutta mikäli tarvittavia palveluja ei saa, hän luopuu veneilystä.
- Veneenlaskupalvelut pitäisi myydä heille avaimet käteen -periaatteella niin, että vene on valmiina vesillä.

Insinööri-Pasi

- Kolmas veneilijätyyppi on Insinööri-Pasi.
- Insinööri-Pasi on alle nelikymppinen ja keskimääräistä koulutetumpi, urbaani ja palveluja arvostava.
- Kulkupelina hänellä saattaa olla liisattu auto. Pasi suhtautuu muita myönteisemmin myös veneiden vuokraamiseen, sillä hän on saattanut vuokrata sellaisen jo ulkomaanmatkoillaan.
- Insinööri-Pasi haluaa veneilyä vain elämyksen, vesillä olon – kunnostustyöt eivät kiinnosta.
- Pasilla on pieni lapsi ja vähemmän vapaa-aikaa, joten vapaa-ajankäyttö halutaan optimoida: sitä ei haluta käyttää turhiin asioihin.

Turvallisesti vesillä

Seurapalvelukoordinaattori Sari Häkkinen kehottaa jokaista veneilijää palauttamaan mieleen turvallisen veneilyn periaatteet.

Jos veneilijä joutuu merihätään ja soittaa hätäkeskukseen, saattaa apuun tulla **Sari Häkkinen**. Hän toimii vapaaehtoisena meripelastajana.

Todennäköisemmin Häkkiseen törmää kuitenkin vähemmän dramaattisissa merkeissä – ihan tavallisissa veneasioissa. Häkkinen aloitti viime syksynä päivätyönsä seurapalvelukoordinaattorina Suomen Purjehdus ja Veneilyn toimistossa. Hän toimii veneilijöiden tukihenkilönä. Vaikka tehtävä on uusi, ovat veneilijät jo löytäneet hänet.

– Aika hyvin on puhelin soinnut. Kysymyksiä tulee laidasta laitaan: venerekisteri, katsastus, koulutus, verottajan kanssa asiointi ja yleiset seura-asiat, Häkkinen luettelee.

Pienestä asti veneiden kanssa tekemisissä ollut Häkkinen tuntee veneiden ohella myös veneitä kannattelevan elementin, veden, pohjamutia myöten. Hän on sukeltanut vuosikaudet Suomenlahdella ja ulkomailla. Veneillessä tavoitteena on kuitenkin pysyä pinnalla. Tällöin on syytä kiinnittää huomiota meriturvallisuuteen.

Häkkinen on sitä mieltä, että vesillä on turvallista esimerkiksi autoiluun verrattuna.

– Silloin, kun tietää, mitä tekee, on turvallista, eli silloin, kun varustus on kunnossa ja itsellä on riittävät tiedot ja taidot. Myös olosuhteet on syytä ottaa huomioon veneil-

lessä, kuten autoillessakin, paitsi että merillä tilaa on enemmän.

– Tärkeää on myös tietää, minne menee. Navigaattori voi sanoa itsensä irti, joten riittävät navigointitaidot ovat tarpeen. Tiellä voi aina seurata kylttejä, mutta merellä ei. Siksi myös merikartat kannattaa ottaa mukaan, Häkkinen muistuttaa.

– Reitistä on hyvä ilmoittaa muille, jotta tiedetään ryhtyä etsimään, mikäli veneilijää ei kuulu takaisin, Häkkinen sanoo.

HÄTÄTILANTEESSA meripelastuksesta yhdistetään lähimmälle meripelastusyksikölle. Pelastusyksiköt lähtevät liikkeelle Jollaksen Matosaaresta ja Kauppatorilta. Haukilahdessa ja Porkkalassa sijaitsevat nopeimmat, 30 solmun vauhdilla kulkevat veneet.

Vaikka meripelastaja ajaisi lujaa, avun tulo kestää ajomatkan pituudesta riippuen. Pelastusyksikön keskimääräinen lähtöviive vuonna 2011 oli 20 minuuttia ja ajoaika kohteeseen 26 minuuttia. Keskimäärin apu saapui hädässä olevan luo noin 47 minuutissa.

– Aika voi tuntua avun tarvitsijasta tätäkin pidemmältä, sillä odottavan aika on aina pitkä.

Ongelmatilanteisiin kannattaa varautua etukäteen. Suomen Purjehdus ja Veneily laatii yhdessä Meripelastusseuran kanssa hiljat-

tain veneilyturvallisuuspaketin. Tietopakettin tarkoituksena on palauttaa mieleen turvallisen veneilyn periaatteet ja muistuttaa, millaisia yllättäviä tilanteita vesilläliikkuja voi kohdata.

– Paketti on koettu tarpeelliseksi, ja siitä on tykätty. Ei siinä mitään rakettitiedettä ole. Perusasiat vain on koottu yhteen, jotta turvallisuus olisi kunnossa ja vesilläolosta voisi nauttia.

Veneilyturvallisuuspaketissa varoitetaan muun muassa karilleajosta.

– Helsingin edustallakin on muutama paikka, jossa voi kolahtaa. Itä-Helsingissä, Villingin edustalla on esimerkiksi Kutusärkä ja keskellä ulappaa matalikko, jossa on vain polviin asti vettä. Merimerkit ovat ihan syystä vesillä ohjaamassa sitä, mistä kannattaa kulkea. Oman veneen kolin syvyys on muuten syytä tietää, Häkkinen muistuttaa.

Turvallisuuspaketissa puhutaan pelastusliivien käytöstä. Pikkulapsille ja koirille suositellaan nostokahvallisia malleja.

– Laki ei pakota pukemaan pelastusliivejä päälle, mutta mitä ne laatikossa auttavat? Pelastusliivit kääntävät kasvot pinnan yläpuolelle, vaikka olisi mennyt tajuttomaksi. Pelkäkällä kelluntapuku ei käänny, Silja-tyttärensäkin aina pelastusliiveihin pukeva asiantuntija muistuttaa.

Suomen Purjehdus ja Veneilyn seurapalvelukoordinaattori Sari Häkkinen on itse veneillyt pienestä pitäen. Myös hänen Silja-tyttärensä on ollut usein mukana veneillä.

Vaikka ilma olisi 25-asteista, voi merivesi vielä kesäkuussa olla 15-asteista. Silloin hypotermia voi iskeä nopeasti ja uupuminen seurata jo tunnissa.

– Vettyneet farkut muuten painavat yllättävän paljon. Rannassa kannattaa kokeilla, miltä tuntuu uida vaatteet päällä, ellei lasten uimakandidaattimerkissä tai meriturvallisuuskurssilla ole jo kokeillut, Häkkinen vinkkaa.

Turvapakettissa kehoitetaan tarkistamaan aluksen varustus ja merikelpoisuus. Miten sellaisen osaa tehdä?

– Tällä tarkoitetaan sitä, että vene on ehjä ja mittarit toimivat, polttoainetta on ja miehistö on osaavaa. Jos veneen katsastaa vuosittain, saa tietoa sen kunnosta ja voi korjata puutteet. Polttoaine taas ei lopu kesken, kun muistaa seurata mittareita ja tuntee veneensä polttoainekulutuksen eli sen, kauanko täydellä ja puolikkaalla tankillisella voi ajaa.

– Polttoaineen sekaan voi mennä vettä, suodattimeen roskia ja jokin hihna voi pettää. Myös konevika voi tulla, joten veneessä on hyvä olla työkaluja. Auttajiakin auttaa, jos oikeat työkalut ovat jo valmiina. Mikäli alla on jenkki-vene, tarvitaan milliavaimen sijaan tuuma-avainta ja -pultteja, Häkkinen huomauttaa.

Suomen Purjehdus ja Veneily

■ Suomen Purjehdus ja Veneily -järjestön historia ulottuu vuoteen 1906.

■ Nykyisellä nimellään se on toiminut vuodesta 2011, jolloin Purjehtijaliitto ja Veneilyliitto yhdistyivät.

■ Järjestöissä oli paljon samaa. Yhdistymisen kautta saatiin synergiaetua.

■ Järjestön tavoitteena on meriturvallisuuden edistäminen ja koulutuksen kehittäminen.

■ Vuosittain koulutetaan esimerkiksi kymmenittäin paikallisissa veneseuroissa vaikuttavia katsastajia.

■ Järjestö on paikalliskerhojen kattojärjestö, mutta tavoitteena on innostaa vesille myös uusia veneilijöitä ja purjehtijoita.

Ympäristökysymykset yhä tärkeämpiä venealalla

Ympäristökysymykset nousivat entistä tärkeimmiksi lähivuosina myös venealalla, selviää Tekesin vene-ohjelmasta 2007–2011.

Ohjelman viidessä hankkeessa tarkasteltiin ympäristökysymyksiä. Kestävää kehitystä etsittiin uusiutuvien materiaalien käytöllä sekä veneiden ympäristöystävällisillä valmistustavoilla.

Myös veneen hiilijalanjälki haluttiin ottaa huomioon: moottoriveneiden kohdalla käyttövaiheen kerrottiin haukkaavan leijonanosan, 85 prosenttia. Veneen akkujen lataamisessa tähyiltiin aurinko- ja tuulien energian suuntaan.

Tekesin veneohjelma on venealan tutkimusta esittelevä loppuraportti, jonka avulla etsitään parempia veneitä ja palveluja, jotta toimialaa voidaan uudistaa niin, että menestyään muuttuvilla markkinoilla.

Esimerkiksi yritykset, jotka ennakoivat asiakkaiden muuttuvat toiveet menestyvät kilpailussa. Ohjelmissa pohdittiin, kuinka kilpailu vapaa-ajasta lisääntyy ja tee se itse -kulttuuri väistyy jo sen takia, että laitteistot käyvät yhä teknisemmiksi.

Alan kannattavuutta mietittäessä puhuttiin erikoistumisen tarpeesta: huolto- ja korjauspalvelut sekä veneosakkeet mainittiin.

Veneohjelman puitteissa käsiteltiin aiheita laidasta laitaan: puhuttiin niin asuntolaivoista ja asuttavista veneistä kuin älykkäistä ohjausjärjestelmistä. Toisaalla sivuttiin vesivahinkojen tutkimista lämpökameralla sekä lasikuituveneiden korjaamisesta tavalla, jolla pinnan kiilto ja väri säilyvät.

Toisaalla taas hiljaisia moottoriveneitä tavoiteltiin esimerkiksi moottoreita koteloiduilla. Tämä on noussut kilpailutekijäksi, koska 85 desibelin moottorimelussa voi keskustella vain huutamalla.

Vene-elektroniikka auttaa navigoimaan

Kokenut asiantuntija Mika Vanhala kehottaa hankkimaan VHF-puhelimen, jos harrastaa matkaveneilyä.

Mika Vanhala on taitava venemies, jolta onnistuvat niin veneen rungon kunnostukset kuin elektroniikan asentaminen – hanurin soitosta puhumattakaan. Vanhala korjasi Pikku Huopalahden venekerhon talvisäilytysalueella kymmenisen vuotta sitten ostamaansa Kiiski-fiskarin hytin uuteen uskoon. Tyylikäshän siitä tuli kuin mikä. Eikä se ole suinkaan Vanhalan ainoa veneprojekti.

Nyt tapaan Vanhalan John Nurminen Marine Oy:ssä, missä hän opastaa, myy ja asentaa vene-elektroniikkaa.

–Elektroniikka helpottaa merellä kulua, navigointia ja havainnointia siitä, missä olet, Vanhala vastaa ykskantaan.

Perusnavigointiin riittävät yksinkertaiset laitteet: kompassi, loki ja kaiku.

–Loki kertoo, kuinka lujaa vene kulkee ja kuinka pitkän matkan se on kulkenut, kompassilla tarkkailet, mihin suuntaan. Näiden kahden laitteen avulla pystyt jo navigoimaan. Kaiun avulla näet, paljonko on vettä veneen alla. Jos harhautut reitiltä ja vettä alkaa olla vähän, pystyt seuraamaan, ettet joudu matalikolle, Vanhala opastaa.

Loki ja kaiku yhdistyvät yhdessä laitteessa. Tällainen on ruotsalainen Nexus. Siinä mustavalkoinen näyttö näyttää nopeuden, kuljetun matkan ja syvyyden. Tiedot laitteeseen välittää veneen pohjan läpi asennettava anturi, jossa on pieni lokipyörä. Laitteen hinta on noin 400 euroa.

seen välittää veneen pohjan läpi asennettava anturi, jossa on pieni lokipyörä. Laitteen hinta on noin 400 euroa.

TÄMÄN LAITTEEN OVAT nykyisin usein syrjäyttäneet karttaplotterit, joista löytyvät samat toiminnot, mutta niiden lisäksi merikartat navigointia varten. Karttaplotterin gps-siru pystyy laskemaan nopeuden, kuljetun matkan sekä veneen paikan merikartalla. Vähänkin paremmissa plottereissa on myös pohjanmuotoa piirtävä kaikuluotainmoduli sisäänrakennettuna.

Peruskarttaplotterien hinta vaihtelee noin 300 eurosta yli tuhanteen euroon. Yläraja laitteiden hinnoissa on tietysti jossain ihan muualla. Esimerkiksi neljän tuuman näyttöruudulla varustetun Garminin katu-hinta on 299 euroa, viiden tuuman Standard Horizon noin 450 euroa ja seitsemäntuumainen tuhannen euron molemmin puolin. Suosittua, uusinta Raymarine e7:aa myydään 1290 eurolla.

Hintoihin täytyy laskea lisäksi muistikortilla asennettavien karttojen hinta. Hinta riippuu karttaformaattista. Esimerkiksi Garminin plottereihin saa niin sanottuja small-alueita, jotka kattavat tietyn osan rannikkoa, kuten esimerkiksi itärajalta Hankoon. Hinta on silloin 129 euroa. Koko Itämeren alueen Navionicsin Gold -kartta maksaa 249 euroa.

–Hyvä nyrkkisääntö on ostaa plotteriin niin iso ruutu kuin lompakko kestää. Kun asiakas tulee tähän tiskille, käytämme ja kokelemme laitteita. Oikean laitetyypin valinnan jälkeen ratkaisevaa on se, mikä tuntuu mukavalta käyttää ja mistä näkee hyvin. Sitten vasta katsotaan merkkiä ja hintaa, Vanhala kertoo.

Se, milloin plotteri kannattaa hankkia, riippuu veneilystä, ei veneen koosta. Plotteria ei kannata Vanhalan mukaan hankkia, jos käy neljän metrin avoveneellä kolme kertaa kesässä Isossa Vasikkasaarella ja pari kertaa Suomenlinnassa. Mutta jos samaisella veneellä harrastaa uistelua ja koluaa pitkiä matkoja rantapenkereitä rannikolla, silloin plotteri on hyödyksi.

VANHALA KUNNOSTI muutama vuosi sitten nykyisen, nelikymmenvuotiaan upoumarunkoisen, kymmenmetrisen Wilma puuveneensä.

–Suurnäkin Summassa veistämä vene näyttää samanlaiselta kuin se on aina ollut, mutta kaikki sisärankenteet on uusittu ja laitteet vaihdettu. Jäljellä ei ole yhtään alkupeistä tekniikkaa, ei edes konetta. Senkin purin osiksi ja kannoin ulos. Uuden toin vastaavasti osina takaisin sisälle ja kasasin.

Wilman vene-elektroniikan järjestelmäkeskuksena on Raymarine e7 karttaplotteri,

johon on kytketty NMEA 2000 -verkon kautta loki-kaikuanturi. Järjestelmässä on lisäksi pieni Lowrancen monitoiminäyttö, josta saa yksinään selkeästi loki- ja kaikutiedot.

Lisäksi järjestelmässä on Standard Horizon Matrix GX 2100 -VHF-puhelin, jossa on AIS-vastaanotto. Näin saadaan AIS-tiedot karttaplotterille. Ohjauksesta vastaa Raymarinen autopilotti, joka on myös kytketty järjestelmään.

Toisen navigointi- ja ohjauspisteen saa tarvittaessa langattomasti vaikka kannelle tablet-tietokoneen ja radiokauko-ohjaimen avulla. Tämä paketti maksaisi uutena reilut 4500 euroa.

–Karttaplotteri minulla on melkein aina päällä, kun lähdän reissuun. Jos pyörin ihan nurkilla, en välttämättä laita sitä päälle, koska muistan lähiseudun paikat ulkoa. Mutta hetken kun ajelee ja juttelee perheen kanssa tai katselee maisemia, niin saattaa kadottaa tarkan sijainnin. Silloin pääsee nopeammin takaisin kartalle, kun karttaplotteri on päällä.

VANHALA KOROSTAA VHF-puhelimen merkitystä turvallisuustekijänä.

–Varsinkin, jos harrastaa matkaveneilyä, niin veneessä pitää olla laite, jolla pystyy ottamaan yhteyden ulkomaailmaan.

Kännykkä ei riitä, vaikka se pelaakin usein tosi hyvin. Siinä vaiheessa, kun on merenkäyntiä ja puhelin tipahtaa pilsiin ja kastuu, ei saa keneenkään yhteyttä.

–Ja kun soitat meripelastuskeskukseen ja 112:een, niin yhteys on ainoastaan pelastuskeskuksen ja aluksen välillä. Vierestä saattaa mennä ohi laiva, joka pystyisi auttamaan, mutta ilman VHF:tä et saa siihen yhteyttä. Siksi VHF-puhelin olisi hyvä olla veneessä, Vanhala sanoo.

LUVAN SAAMINEN VHF-puhelimen käyttöön on hänen mukaansa helppoa. Itseopiskelumateriaalin saa netistä, ja sen oppii nopeasti. Viestintävirasto järjestää kokeita säännöllisesti. Vuosittainen lupakustannus on pieni veneilyn kokonaiskustannuksissa. Puhelinten hinta vaihtelee 150 eurosta ylöspäin. Hyviä käsipuhelimia saa jopa 130 eurolla.

Vene-elektroniikan voi asentaa itsekin, mutta Vanhala kehottaa kääntymään ammattilaisen puoleen, jos vähänkään epäilee omia taitojaan.

–Huonolla asennuksella ei saa kuin murheita ja voi pilata laitteen, tai se ei toimi kuten kuuluisi. Kannattaa luottaa ammattilaisen apuun. Toiseksi kannattaa ostaa laite sellaisesta liikkeestä, jossa osataan neuvoa ja palvellaan.

Vene kannattaa katsastuttaa

Katsastus on vapaaehtoista, mutta 95 prosenttia venekerholaisista katsastuttaa veneensä. Se tuo turvallisuutta veneilyyn.

Katsastus. Besiktning, lukee mustassa olkalaukussa.

Laukkua kantaa **Petri Kärkkäinen**, venekerhon katsastusvastaava.

– Tällä oli kaksi muutakin katsastajaa, mutta ensin toinen muutti toiselle paikkakunnalle, sitten muutti toinenkin ja jäin yksin. Ainoa katsastusmies oli samalla myös katsastusvastaava, Kärkkäinen muistelee.

Sittemmin Kärkkäinen on saanut kollegan, **Pasi Grönqvistin**.

Jo vauvana isänsä fiskariveneen kyydisä kulkenut Kärkkäinen sanoo olevansa teknisten taitojen suhteen itseoppinut.

– Minua on aina kiinnostanut räpeltää mopojen ja autojen kanssa.

Sittemmin hän suoritti myös veneilyliiton katsastuskurssin.

Vaikka katsastus perustuu vapaaehtoisuuteen, tuovat venekerholaiset ahkerasti veneitään nähtille.

– Ihmiset ovat onneksi sen verran kiinnostuneita omasta veneestään ja henkirievustaan.

Venekerho pitää keväisin neljä katsastuspäivää. 95 prosenttia kerhon jäsenistä katsastuttaa veneensä. Joukkoon mahtuu myös soutuveneitä, joita ei tarvitse edes rekisteröidä.

– Kerho suosittelee katsastusta. Kun alus on katsastettu, saa oikeuden käyttää seuran lippua. Lippu toimii merkinä myös viran-

omaisille ja viestii, että asiat ovat kunnossa. Jopa venevakuutuksesta voi saada alennuksen, kun vene on katsastettu, Kärkkäinen kertoo.

Veneiden katsastus ei ole autokatsastukseen verrattavaa viranomaistoimintaa, vaan asioiden tarkistamista ja informaation antamista.

– Sellaista rentoa vuoropuhelua. Opastamme ja neuvomme, jotta ei sattuisi vaaratilanteita. Palaute on ollut positiivista, sillä veneilijät ovat saaneet uusia ahaa-elämyksiä. Moni ei esimerkiksi ole miettinyt etukäteen, mitä pitää tehdä, jos tippuu mereen. Olenkin antanut vinkin, että kannattaa neuvoa veteen pudonnutta uimaan veneen takaosaan ja

” Kun alus on katsastettu, saa silloin oikeuden käyttää seuran lippua.

pyytää laittamaan jalka potkurin päällä ollelle siivekkeelle.

KÄRKKÄINEN AVAA laukkunsa ja lävyyttää pöydälle rasti ruutuun -katsastuslomakkeensa. Kun kerhoon tulee uusi vene, se käydään läpi kohta kohdalta: runko, pohjat ja kyljet tarkastetaan erikseen. Puuvene ei saa olla laho, eikä lasikuituveneessä saa olla hiushalkeamia, jotta vesi pääsisi livahamaan rakenteisiin.

– Isoissa veneissä polttoaineletkut ovat piilossa kannen alla, mutta pienissä veneissä eivät, joten aurinko pääsee haurastuttamaan niitä. Letkuihin saattaa tulla pikkuhiljaa halkeamia. Monikaan ei huomaa tarkastaa tällaista. Vikoja ei yleensä nähdä päällellepäin, koska vikakohdat sijaitsevat usein rakenteiden alla.

– Esimerkiksi rattikaapelit kestävät aikansa, kunnes ne katkeavat. Pahimmassa tilanteessa kaapelit katkeavat juuri, kun vene on Suomenlinnan kohdalla. Vene jää pyörimään ympyrää eikä pääse alta pois, kun ruotsinlaiva saapuu. Viat onkin parempi havaita etukäteen, eikä vasta siinä vaiheessa, kun ollaan merellä muun liikenteen seassa, Kärkkäinen huomauttaa.

Hän kertookin uusineensa keväällä parikolme ruostunutta ohjauskaapelia kerholaisien veneisiin.

Petri Kärkkäinen on Pikku Huopalahden venekerhon katsastusvastaava. Veneiden katsastus ei ole autokatsastukseen verrattavaa toimintaa vaan rentoa jutustelua veneturvallisuuteen ja -tekniikkaan liittyvistä asioista.

– Vaihdoin ne itse uusiin, hän painottaa.

– Kerhostamme saa siis pienimuotoista korjauspalvelua, eikä tarvitse soitella apua pitkin Helsinkiä.

VENEISSÄ ON ERILAISIA luokkia. Isoimmat veneet kuuluvat ykkösluokkaan. Niissä pitää olla turvalaajat ja pelastuslautat. Kolmosluokan veneissä taas tulee olla hätäraketteja.

Vaikka veneessä olevat raketit olisivat päässeet vanhentumaan, ei niitä pidä ampua uutena vuotena taivaalle, vaan pääkaupunkiseudulla järjestetään keväisin erillinen tahtuma tätä varten.

– Kolmosluokan veneillä voi mennä jo kauas aallokkoon, vaikka eihän kukaan estä menemästä soutuveneellä Tallinnaan, Kärkkäinen

sanoo ja kertoo, että kerran yksi kerhon jäsen osallistui souturetkelle etelänaapuriin.

– Mutta silloin mukana oli useampi soutaja, hän myöntää.

Kerhoon mahtuu laaja kirjo veneitä. Kolmosluokan sekä tätä pienemmän nelosluokan veneitä löytyy eniten.

– Tällä on pääasiassa huvikäyttöön tarkoitettuja veneitä. Ei kerholaisissa ole montaa edes puolitosissaan kalastavaa. Sellaisia nätilä ilmalla putputtavia veneilijöitä on paljon. Toki on niitäkin, jotka käyvät merellä kelillä kuin kelillä.

Kerholaiset liikkuvat pääsääntöisesti Espoon ja Porvoon edustan rantareittejä pitkin.

– Silloin on aika lyhyt matka rantaan, oli ongelmana sitten mitä tahansa, katsastuspäällikkö sanoo.

Venekatsastus

■ Veneiden katsastuksessa käydään läpi pitkä lista asioita, joissa tarkastetaan esimerkiksi runko, pohja, kyljet ja varusteet.

■ Katsastaja on käynyt venekatsastukseen liittyvät kurssit. Katsastajat kouluttaa Suomen Purjehdus ja Veneily ry.

■ Katsastajan lisenssi on kerrallaan voimassa neljä vuotta. Sen uusiminen edellyttää täydennyskoulutusta.

■ Katsastus jakaantuu kahteen osaan. Viiden vuoden välein suoritetaan peruskatsastus (ns. runkokatsastus) ja vuoden välein vuosikatsastus (ns. varustekatsastus).

■ Vene katsastetaan sen rakenteen, varustuksen ja purjehdusalueen mukaiseen katsastusluokkaan.

■ Katsastusluokkia ovat:

- Avomeri (luokka 1)
- Rannikko (luokka 2)
- Saaristo (luokka 3)
- Suojaisat vesialueet (luokka 4)

■ Pikku Huopalahden venekerhossa on eniten kolmos- ja nelosluokan veneitä.

BONDIMAISISSA TUNNELMISSA

Venekerholaisten oppaana Puolustusvoimille kuuluvalla Kuivasaarella oli saaren isäntä Mikko Lahtinen. Siviilit eivät saa rantautua saarelle ilman opasta. Matti Säävälä kuuntelee, kun Lahtinen kertoo tykkitornista.

Venekerho retkeilee vuosittain myös porukalla. Tänä vuonna käytiin muun muassa Puolustusvoimille kuuluvan Kuivasaaren bunkkereissa.

Kapteeni, pää alas, matkustajat huolehtivat Munkkiniemen sillan kohdalla.

Huoli osoittautuu turhaksi, sillä kahdeksan hengen lasikuituvene mahtuu ajamaan sillan ali mainiosti, ja matka Pikku Huopalahdelta kohti tyynenä siintävää ulappaa ja Kuivasaarta sekä siellä sijaitsevaa rannikkotykkistämuseota voi alkaa.

Sää on lämmin, aurinko paistaa. Mus-tia pilviä näkyy lännessä vaan ei idässä, jonne olemme matkalla. Matkustajat huomaa-vat Munkkiniemen venelaituriin tulleen uuden veneen sekä vastaan tulevat menneen ajan puupurjeveneet.

Yhtäkkiä vauhti hiljenee. Veneen navigaatori ei opasta sotilassaarille, joten esiin on kaitteleva paperinen kartta ja kiikarit.

– Tuolla on betonia ja bunkkereita niin paljon, että se se on, **Kaisa Potila** huikkaa.

SAAVUMME SAARELLE, jonka rannassa on mairinuousun kieltävä varoituskyltti. Toista venettä odottaessamme ehdimme hämmästellessä veneen ympärillä uivia satoja meduusoja.

– Ohhoh, en ole moneen vuoteen nähnyt noita, yksi retkellä olija kommentoi.

Kun Busterkin tulee, saapuu paikalle myös saaren isäntä **Mikko Lahtinen**. Sotilasasun hi-hassa on Suomenlinnan rannikkotykkistökillan merkki ja hatussa kultainen kokardi.

– Sää ei voisi olla enää parempi, hän iloitsee ja kertoo Puolustusvoimille kuuluvan saaren säännöistä.

Selviää, että vain teitä pitkin saa kulkea, ja että Rannikkovartiosto tarkkailee aluetta.

– Santahaminastakin käydään katsomassa, mitä veneitä täällä on, hän jatkaa.

– Että täällä on turha teltailla? venekerhon jäsen heittää.

– Aivan. Kukaan ei halua rikosrekisterimerkintää teltailun takia, kun vapaitakin saaria on.

TIE ON KIVIKKOINEN ja yleisilme maaseutumaisen heinikkoinen. Heinäsirkat siritävät. Taivaalla lentelee huomattavan paljon lokkeja.

Lahtinen kertoo jännittäviä tarinoita. Käy ilmi, että saari on ollut osa **Pietari Suuren** me-

rilinnoitusketjua. Myös Lauttasaari on kuulunut samaan ketjuun, mutta se oli ensimmäinen pois luovutettu saari.

Nykyään liikkuvat tykit ovat syrjäyttäneet kiinteät tykit.

– Kun ammut kerran tykillä, sinulla on puolitoista minuuttia aikaa korjata rojusi. Kolmen minuutin kohdalla voi sanoa jo hei hei, opas havainnollistaa ja lisää, että meritorjuntaohjusten tulo aloitti tykkien alasajon.

Saarella on kuitenkin nähtävillä harvinaisuus, toimintakuntoiseksi entisöity järeä 12-tuumainen kaksoistykkitorni. Siitä ammutaan nyt kunnialaukauksia.

Astumme hylätyn näköisen rakennuksen ovesta sisälle. Pietaryrttien tuoksu vaihtuu kellarimaiseen hajuun ja päivänpaiste pimeyteen. Saamme kuulla olevamme bunkkerissa, jonne vielä 90-luvulla ei päästetty ketään.

Toki paikalla on yhä liiketunnistimet, mutta muuten näytillä oleva tekniikka osoittaa, että museossa ollaan: ohjauskeskuksessa on reikänauha-dataa ja merikartan päällä viivoittimia. Puhelimessa on kumitor-

Mikko Lahtinen kertoi ammunnan laskennan automatisoinnista 60-luvulta lähtien ja esitteli Kuivasaaren Radal-tyyppistä, 70-luvulla rakennettua laskinkeskistöä.

Jukka Pohjola tarkkaili tykkitornin katolla, näkykö horisontissa "vihollisia".

Tykkitornin katolta oli komeat näymät merelle. Myös sää suosi venekerhon retkeä Kuivasaareen.

Kuivasaaren-retkellä elokuussa oli mukana kymmenkunta venekerholaista.

vi. Näemme myös vanhan salin, jossa tehtiin sähköä.

– Oho, täällä on pitkiä käytäviä, retkeilijä huudahtaa.

Liikumme maanalaista yhdyskäytävää bondimaisissa tunnelmissa eteenpäin. Pöntön käyttö omalla vastuulla, vessan ovesa lukee.

Useiden portaikkojen jälkeen tulemme ammuskellariin. Ammukset ovat isoja, painavimmat niistä ovat liki 500-kiloisia. Pyöreän seinustan ympäri kulkevat junaratamaiset kiskot. Seinät ovat täynnä metallisia puolipalloja. Kuulemme, että ne ovat niittejä: tornin rakentamisen aikaan ei osattu vielä hitsata.

– Kiivetään tästä ylös. Olkaa varovaisia. Katsokaa, mistä otatte kiinni, Lahtinen sanoo ja viitteli kohti jyrkkiä, korkeita tikkaita.

En uskalla kiivetä keikka-vaunua olalla, joten jätän sen alas. Tikkaat eivät jääneet suinkaan ainoiksi – matka jatkuu kapeissa, pystysuorissa kuiluissa yhä ylempäs. Saavumme

viimein perille kerrokseen, jossa vaikuttavan kokoiset tykit ovat. Kuulemme, että tykkien kantomatka ulottuu jopa 45 kilometrin päähän. Alhaalla näkyvä vapaa pudotus hirvittää, mutta tykkien laukaisunappi on rennessa paikassa, sivutuolin vieressä. Tuolille jo istunut **Jouni Suolanen** saa kuulla, ettei ole mitään hätää, sillä varmistimet sijaitsevat muualla.

– Tarvitaanko täällä korvatulppia? kuuluu kysymys.

Lahtinen selostaa, että jylhinä kuuluu lähinnä teräskuoren ulkopuolisen ”puhuttelu-puolen” luona, joten tornin sisällä on melko hiljaista.

– Tämä on muutenkin sellainen herrasmieslaji: syödään lautasilta ja nukutaan lakanoissa, hän lisää saaden rannikkotykkistössä palvelleen **Erkki Heliön** nyökkäilemään.

MATKA JATKUU JÄLLEEN pystysuoraan. Tulemme tykkitornin katolle. Merelliset maisemat ovat komeita!

Lahtinen sulkee kulkuväylän ja kiirehdin kertomaan, että laukkuni jäi alas...

– Voiko täällä olla silloin, kun ammutaan, joku kysyy.

– Voi olla, mutta löytyisi sitten ihan jostain muualta, Lahtinen lohkaisee.

Aurinko laskee, ja jutut muuttuvat lennokkaiksi.

– En halua ajaa teitä pois, mutta saaren pitää olla tyhjä yhdeksältä, isäntä ilmoittaa.

Tavarat pakataan reippaasti ja matkustajat hyppäävät veneisiin. Sadepilvet näyttävät siirtyneen kaupungin ylle. Iltavaista Tallinnan-laiva on tulossa satamaan, mutta paineemme sen ohi. Veneiden vihreät iltavalot ja rannan katulyhdyt ovat kauniita. Ehdimme kuin ehdimmekin perille ennen sateen alkua.

Lisätietoja Kuivasaaresta: <http://www.ihalines.fi/suomeksi/saannolliset/kuivasaari.html>

Venekerhon nestori veneilee vanhaan malliin

70 vuotta täyttänyt Tapani Voutilainen on ollut venekerhoaktiivi 15 vuotta.

Ikinuori **Tapani ”Tapsa” Voutilainen** täytti viime tapaninpäivänä kunnioitettavat 70 vuotta. Hän on yksi niitä harvoja, joille syntymäpäivä ja nimipäivä sattuvat samalle päivälle. Tapahtumaa juhliittiin pienellä joukolla ravintola White Ladyssä.

Tapani sai lahjaksi muun muassa laadukkaan villapaidan, upeita **Reima Variksen** tekemiä vieheitä ja erikoiset pikarit. Hyvän ruuan ja poskia punoittavan viinin lämmittämistä juttu luisti mukavasti veneilystä, kalastuksesta ynnä muista kiinnostavista aiheista, kuten edellisen päivän myrskystä.

Tapani muisteli omaa nuoruuttaan Savonrannassa ja myöhäisempiä, värikkäitä vaiheitaan muun muassa Ruotsissa ja Tampereella. Tämän kirjoittaja muisteli alkuaikojen ja myöhempiä tapaamisiaan ja tuttuuttaan Tapsan kanssa.

OLEN PITÄNYT TAPSAA eräänlaisena oppi-isänä veneilyssä ja saanut häneltä runsaasti neuvoja veneilystä ja veneen hoidosta. Onhan hänellä pitkä kokemus veneilystä lapsuuden tervatuista soutuveneistä mahonkiseen moottoriveneeseen ja lopulta nykyiseen, Hangosta hankittuun, tiikistä ja mahongista tehtyyn Emma-fiskariin.

–Tapania kuvaavia luonteenpiirteitä ovat muun muassa viisaus, neuvokkuus, rauhallisuus, luotettavuus, päättä-

väisyys ja avuliaisuus jopa niin pitkälle, että omat työt saavat jäädä, jos kaveri tarvitsee apua. Tästä on lukuisia esimerkkejä, totesin tilaisuudessa.

EMMA-VEINE TULI Pikku Huopalahteen vuonna 1998, kun sopiva paikka veneelle löytyi Tapanin kierreltyä ensin lähialueiden venepaikkoja. Sen jälkeen venenetket ovat suuntauneet muun muassa Espoon saaristoon Porkkalan suuntaan ja itään päin. Viime vuosina veneen keula on suuntautunut lähes joka kesä kohti Pernajan Rönkäsiin, missä Ta-

pani, vaimo-**Ruut** ja tytär-**Emmi** ovat viettäneet kesälomaansa.

Olen ollut muutaman kerran mukana viemässä venettä Rönkäsiin. Matkat ovat olleet mukavia, kun on voinut jutella ja tarkkailla merimaisia vailla kipparin vastuuta. Kerran kelikin oli varsin kova, kun oikaisimme Emäsalon ulkopuolelta. Piti käydä välillä suojassa tulliasemalla ukkoskuoron painaessa päälle.

Tapani on niitä yhä harvinaisempia perinteisiä veneilijöitä, joille keväinen Ovatrol-kyllästysaineen pyyhkiminen puuveneeseen laitoihin tuo nautintoa, eikä fiskarilla kiiruhdeta vaan liikutaan rauhassa ajankanssa maisemia ja luontoa tarkkaillen.

Tapani Voutilainen sai syntymäpäivälahjaksi muun muassa Reima Variksen tekemiä laadukkaita pilkkivieheitä.

Kuvasta puuttuvat Kaisa Potila ja Jukka Pohjola.

Tervetuloa venekerhoon!

Vuoden 1992 elokuussa perustetulla Pikku Huopalahden venekerholla on noin 65 venepaikkaa Pikku Huopalahden satamassa. Venekerho vuokraa paikat Helsingin kaupungilta.

Liikuntaviraston merellinen osasto ylläpitää laitureita hyvässä yhteistyössä venekerhon kanssa. Tapanilan aseman edessä olevan D-laiturin saimme veneilykaudeksi 2007. Aisapaikkojen leveys on noin 190–220 senttimetriä. A-, B- ja C-laitureissa on poijupaikkoja.

Venekerhon tarjoamat palvelut kuuluvat Helsingin satamien parhaimmistoon. Veneiden talvisäilytysalue on aivan sataman vieressä. Alueelle mahtuu noin 35 venettä, ja se on tarkoitettu ensisijaisesti venekerhon laiturissa pidettäville veneille.

Talvisäilytysalueella on korkeatasoiset

sähkö- ja vesipisteet veneiden syys- ja keväthuoltoja varten. Talvisäilytysalue ja satama pidetään siisteinä vuoden ympäri siksin, että venekerho sijaitsee keskellä asuinalueita. Venekerho toimii hyvässä yhteistyössä asukkaiden ja alueen järjestöjen kanssa.

Satamapalvelujen lisäksi venekerhon palveluja ovat muun muassa veneiden lastaus- ja nostopäivien järjestelyt, joissa talokoolaisille on perinteisesti tarjolla myös ruokaa ja juomaa. Lisäksi järjestämme erilaisia tapahtumia, kuten kauden päättäjäiset/pikkujoulet, koulutusta ja retkiä. Kaikki nämä ovat olleet suosittuja.

Venekerho tarjoaa jäsenilleen myös veneiden katsastuspalvelun. Katsastuksessa painotamme veneiden hyvää kuntoa ja veneilyturvallisuuden edistämistä.

Satama on vartioitu veneilykauden ai-

kana. Jokaisella venepaikan haltijalla on kaksi vartiovuoroa kauden aikana. Tämä lisää merkittävästi sataman yleistä turvallisuutta.

Kerho tiedottaa toiminnastaan muun muassa jäsenkirjeillä, sähköpostitse, kerhon verkkosivuilla osoitteessa www.phvk.fi, talvisäilytysalueen aidassa olevalla ilmoitustaululla ja kausijulkaisuilla.

Suomen Purjehdus ja Veneily ry:n (SPV) jäsen seurana jäsenet saavat SPV:n palvelut, kuten *Nautic*-lehden. Tutustu myös SPV:n tarjontaan verkkosivulla www.purjehtija.fi.

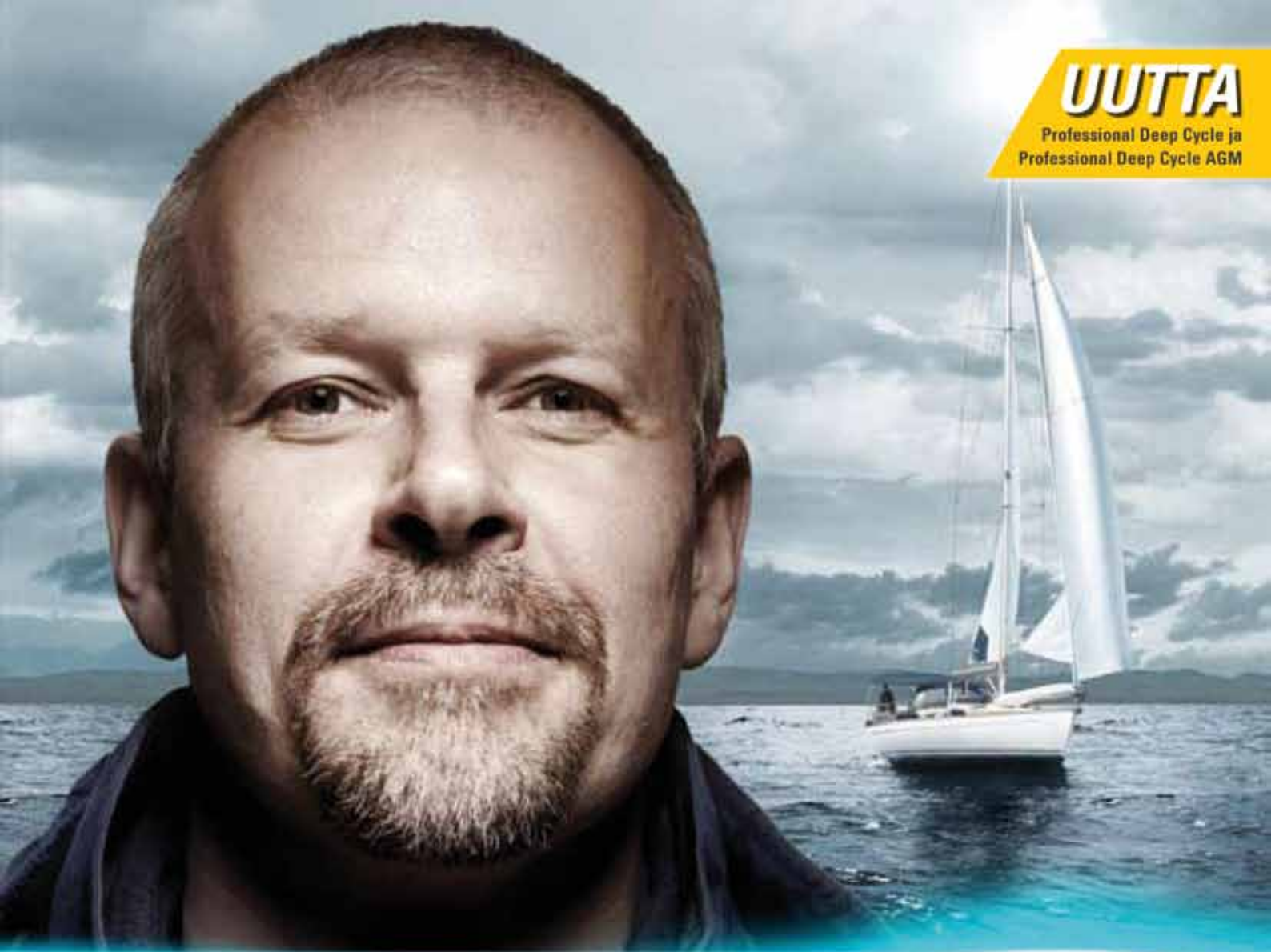
Pikku Huopalahden venekerhon jäsenet ovat aktiivisia veneilijöitä sekä mukavaa ja taitavaa porukkaa, joka ottaa osaa yhteisiin tapahtumiin. Kerhon jäsenenä on myös veneilijöiden veneissä mukana olevia kimppajäseniä ja perheenjäseniä.

Tule mukaan venekerhon toimintaan!

UUTTA

Professional Deep Cycle ja
Professional Deep Cycle AGM

VARTA PROFESSIONAL MARINE VENEILYYN

*Ihanteellinen akku
veneilijöille*

